

«Δεκεμβριανά» 2008 - Το πραγματικό παρακράτος, οι «χρήσιμοι ηλίθιοι» και το σαμάρι που λέγεται «Αστυνομία»

Είναι απ' τα καλύτερα κείμενα που έχω διαβάσει τον τελευταίο καιρό, παρ' ότι δεν με βρίσκει σύμφωνο στο σύνολό του. Κάπως μακροσκελής, αλλά πιστεύω ότι αξίζει το κόπο να του αφιερώσετε λίγο χρόνο. Νομίζω ότι θα δημιουργήσει κάποιους προβληματισμούς, μέσα στην γενική παράνοια και τον τυφλό παροξυσμό που δημιουργήθηκαν το τελευταίο διάστημα, με αφορμή τον θάνατο του νεαρού Αλέξη

Γρηγορόπουλου στα Εξάρχεια.

Το κείμενο αναδημοσιεύεται απ' την σελίδα του EAM Β'.

Είμαστε ακόμα ζωντανοί...

...Υπάρχει μυστικό σχέδιο αποσταθεροποίησης του ελληνικού κράτους;

Σε κάθε περίπτωση οι Έλληνες πολίτες πρέπει:

A) Πάση θυσία...

...να προστατεύσουν την Ελληνική Αστυνομία.

B) Πάση θυσία...

...να δείξουν αυτοσυγκράτηση και να μην παρασυρθούν στην τυφλή αντίδραση.

Γ) Πάση θυσία...

...να αποφύγουν τη μαζική ρήξη με τους οικονομικούς μετανάστες.

Στην αντίθετη περίπτωση, τα σημερινά “Δεκεμβριανά” θα γίνουν πραγματικά Δεκεμβριανά και η Ελλάδα θα μετατραπεί σε “Κόσσοβο”.

Αν κάποιος άνθρωπος χτυπήσει άσχημα έναν σκύλο, δεν σημαίνει απαραίτητα ότι κινδυνεύει. Άνθρωπος είναι και μπορεί να παγιδεύσει τον σκύλο. Αν τον χτυπήσει με ένα “γάντι”, μπορεί στη συνέχεια να του το δώσει και εκείνος θα ξεσπάσει το μένος του πάνω στο “γάντι”. Αυτός που τον χτύπησε θα γελάει, γιατί απλούστατα με αυτήν την έξυπνη πράξη του έφυγε από το “κάδρο” αυτών τους οποίους

αντιλαμβάνεται ως εχθρούς και άρα δεν κινδυνεύει. Ο σκύλος βλέπει σαν εχθρό του το “γάντι”. Δεν καταλαβαίνει τι συμβαίνει. Ενεργεί με βάση τα ένστικτα και άρα με βάση την τελευταία εικόνα που έχει στο μυαλό του .

Με έναν ανάλογο τρόπο λειτουργεί και η εξουσία απέναντι στις ανθρώπινες μάζες. Οι ανθρώπινες μάζες λειτουργούν ως θηρία και άρα με βάση τα ένστικτα. Δεν είναι όμοιες με τον άνθρωπο ως μονάδα, ο οποίος πρώτα σκέφτεται και μετά ενεργεί. Οι μάζες πρώτα ενεργούν, γιατί κινούνται από τα ένστικτά τους. Το σύστημα εξουσίας αυτό το γνωρίζει. Γνωρίζει τα ένστικτά τους και αυτά εκμεταλλεύεται. Οι Έλληνες είναι μια τέτοια ανθρώπινη μάζα, η οποία εδώ και δεκαετίες κακοποιείται συστηματικά από κάποιους, αλλά δυστυχώς δεν τους “βλέπει”, γιατί ακολουθεί τα ένστικτά της και στρέφεται εναντίον των “ειδώλων” που κάποιοι τοποθετούν μπροστά της.

Η ελληνική κοινωνία έχει πραγματικούς εχθρούς, που την εκμεταλλεύονται πραγματικά. Ποιοι είναι οι εχθροί της; Αυτοί, που τη λεηλάτησαν. Αυτοί, που διεφθάρησαν και έφτασαν την κατάσταση στο απροχώρητο. Αυτοί, που της έκλεψαν τα χρήματα στο χρηματιστήριο. Αυτοί, που της έκλεψαν τον δημόσιο πλούτο μέσα από προμήθειες. Αυτοί, που ξεπούλησαν το δημόσιο κεφάλαιο στους ξένους. Αυτοί, που μοιράστηκαν μεταξύ τους το δημόσιο κεφάλαιο, έστω και μέσω μοναστηριών. Αυτοί, που τους κλέβουν καθημερινά με πάσης φύσεως “φακελάκια”. Αυτοί, που άδειασαν τα ασφαλιστικά ταμεία. Αυτοί, που τους “δουλεύουν” από κοινού, παριστάνοντας τους πολιτικούς αντιπάλους και εναλλάσσονται στην εξουσία, κάνοντας διαρκώς τα ίδια πράγματα. Αυτοί, που βολεύουν τα παιδιά τους εις βάρος των παιδιών όλων των άλλων. Τέλος, αυτοί, που τους επιτρέπουν να κάνουν όλα αυτά τα παράνομα που κάνουν, χωρίς να επεμβαίνουν. Αυτοί, που τους δικάζουν άδικα. Αυτοί, που τους δικάζουν με βάση τα δικά τους συμφέροντα και όχι με βάση τον νόμο.

Τι είναι όλο αυτό που περιγράφουμε; Η εικόνα του παρακράτους. Η εικόνα μιας συμμορίας, η οποία έχει διαβρώσει το σύνολο της κρατικής εξουσίας, προκειμένου να εκμεταλλεύεται την ελληνική κοινωνία. Η “παραπολιτική” εξουσία, η οποία ελέγχει τα δύο μεγάλα κόμματα και άρα τις δύο από τις κυρίαρχες εξουσίες. Η “παραϋπηρεσιακή” εξουσία, η οποία ελέγχει τον διεφθαρμένο κρατικό μηχανισμό και μοιράζει κατά βούληση εξουσία και πλούτο στα δικά της “παιδιά”. Η “παραδικαστική” εξουσία, η οποία επιτρέπει σε όλους αυτούς να λειτουργούν όπως λειτουργούν, χωρίς να κινδυνεύουν με τιμωρία. Χωρίς να κινδυνεύουν από τον νόμο, ο οποίος αφορά μόνον τους υπόλοιπους Έλληνες. Άρα, ποιος είναι αυτός

ο οποίος “χτυπά” αλύπητα τους Έλληνες; Το παρακράτος. Το παρακράτος των κληρονομικών ηγετών, των δημοσία δαπάνη εκατομμυριούχων διαπλεκομένων και των εύρωστων δικαστικών. Το παρακράτος, που, για την ασφάλειά του, ταΐζει και έναν ολόκληρο στρατό μικροδιεφθαρμένων υπηρεσιακών παραγόντων.

Αυτοί “χτυπούνε” εδώ και δεκαετίες αλύπητα τους Έλληνες. Τους “χτυπούνε”, μέχρι που τους έφτασαν στο σημερινό έσχατο σημείο της αντίδρασης. Ποιους μισούν τώρα οι Έλληνες; Το “γάντι” του κράτους, το οποίο ελέγχεται από το παρακράτος. Το ένστολο και άρα απόλυτα ορατό μέρος της εξουσίας. Την αστυνομία. Την αστυνομία των φουκαράδων των 700 ευρώ. Αυτοί γίνονται το κόκκινο “πανί” για την ελληνική κοινωνία και εναντίον αυτών στρέφεται. Το ακόμα πιο τραγικό είναι ότι το “πανί” αυτό δεν αιωρείται. Δεν το διαπερνάς χωρίς κόστος, ώστε να καταλάβεις γρήγορα και ακίνδυνα ότι δεν έχει νόημα να το μισείς. Το “πανί” αυτό δυστυχώς είναι αναρτημένο σε έναν “τοίχο” και αυτός ο οποίος του επιτίθεται κινδυνεύει να χτυπήσει άσχημα. Γιατί; Διότι μισεί κάτι το οποίο το έχει ανάγκη. Βρίζει τον ίδιο αστυνομικό, τον οποίο την επόμενη μέρα θ’ αντιμετωπίσει ως “σωτήρα” απέναντι σε έναν δολοφόνο, κλέφτη ή βιαστή.

Μισεί κάτι το οποίο το έχει ανάγκη η κάθε κοινωνία, για να λειτουργήσει με τον τρόπο με τον οποίο προβλέπεται. Δεν μπορεί να υπάρξει κοινωνία χωρίς αστυνομία. Άρα, το να τη μισείς και να της επιτίθεσαι είναι σαν να χτυπάς το κεφάλι σου στον τοίχο. Είναι σαν να γίνεσαι “σκύλος”, που κυνηγάει το “γάντι” αυτού που τον εκμεταλλεύεται. Αυτό είναι το ευφυές του σχεδιασμού του παρακράτους. Ερεθίζουν τον λαό, χτυπώντας τον με το “γάντι” της αστυνομίας, αλλά και όταν αναγκαστούν να το παραδώσουν στη μήνη του, γνωρίζουν ότι δεν μπορεί να το καταστρέψει και άρα είναι θέμα χρόνου να το ξαναχρησιμοποιήσουν. Δεν ρισκάρουν το παραμικρό. Σώζονται από ένα πεταμένο “γάντι” και όταν το χρειαστούν θα το ξαναπάρουν πίσω ακόμα πιο δυνατό. Αφήνουν την αστυνομία έρμαιο της μήνης του λαού μέχρι να ξεθυμάνει, προκαλώντας την αναρχία. Όταν η αναρχία θ’ αρχίσει πραγματικά να απειλεί τον λαό, θα επανέλθει η αστυνομία να επιβάλει την τάξη και άρα θα επανέλθει “αναβαπτισμένη” και πιο πολύτιμη από ποτέ.

Την αστυνομία, ως λαός, ποτέ δεν την πολεμάς απευθείας. Ως λαός πολεμάς τα αφεντικά της, για να μην τη χρησιμοποιούν με τον τρόπο που τους βολεύει. Η αστυνομία είναι ένα “εργαλείο”. Το “εργαλείο” δεν το πολεμάς. Το “εργαλείο” με τον πόλεμο μπορείς μόνον να το καταστρέψεις ...και κάποια “εργαλεία” είναι τόσο πολύτιμα, που δεν θα αφεθείς ποτέ να τα καταστρέψεις. Δεν σε συμφέρει εσένα τον ίδιο να τα στερηθείς ως κοινωνία. Τι σημαίνει αυτό; Ότι, όλα όσα βλέπουμε σήμερα να συμβαίνουν, είναι άνευ λόγου και ουσίας. Συγκρούονται κάποιοι στους δρόμους με την αστυνομία. Γιατί; Για να την νικήσουν; Τι θα κερδίσουν από τη νίκη τους; Αγωνίζονται κάποιοι για την “αλλαγή” της. Γιατί; Μπορεί να υπάρξει αστυνομία, αν λειτουργεί με διαφορετικό τρόπο; Η αστυνομία είναι “εργαλείο”. Πρέπει να έχει “συνοχή”, “πειθαρχία” και “σκληρότητα”. Πρέπει να έχει χαρακτηριστικά “εργαλείου”. Διαφορετικά δεν μπορεί να λειτουργήσει. Διαφορετικά δεν μπορεί να υπηρετήσει τον πολίτη απέναντι στο εξίσου σκληρό έγκλημα. Ο “στόχος” του εσωτερικού εκδημοκρατισμού της αστυνομίας είναι ο απόλυτος ορισμός της παπαρολογίας.

Απλά πράγματα. Το “τσεκούρι”, για να είναι τέτοιο, πρέπει να είναι σκληρό και δυνατό. Πρέπει να έχει δογματική “χειρολαβή” και να υπακούει απόλυτα στις εντολές αυτού που το χειρίζεται. Ο καλός άνθρωπος δεν διαφέρει από τον κακό, επειδή έχει μαλακό τσεκούρι. Ο βλάκας είναι αυτός ο οποίος κρατάει μαλακό τσεκούρι και όταν το χρειαστεί —για να επιβιώσει—, θα διαπιστώσει ότι έχει μια “ξύστρα” αρκετά σκληρή μόνον για να ξύνει τα αχαμνά του. Ο καλός άνθρωπος διαφέρει από τον κακό στο ότι δεν δολοφονεί με αυτό το τσεκούρι. Το ίδιο συμβαίνει και με τα συστήματα εξουσίας. Το πιο καλό σύστημα στον κόσμο είναι υποχρεωμένο να έχει σκληρό “τσεκούρι”, εφόσον αυτό χρειάζεται για την επιβίωσή του. Από τη στιγμή που το “τσεκούρι” το έχεις ανάγκη και σου είναι χρήσιμο με τα χαρακτηριστικά του, πρέπει να γνωρίζεις τι πρέπει να κάνεις, όταν βρεθείς απέναντί του. Αν κάποιος σε χτυπάει με το “τσεκούρι”, του το παίρνεις από τα χέρια. Αυτόν πολεμάς και όχι το “τσεκούρι”. Δεν προσπαθείς να κάνεις το “τσεκούρι” μαλακό, για να μην σε πονάει. Δεν προσπαθείς να κάνεις χαλαρή τη “χειρολαβή”, για να μην υπακούει στις εντολές του χειριστή του, προκειμένου να μην σε πετυχαίνει. Αν θέλεις να πολεμήσεις κάποιον, πολεμάς αυτόν που το

χειρίζεται άσχημα. Κόβεις τα χέρια εκείνου που το χρησιμοποιεί άσχημα.

Αυτό είναι το πρόβλημα. Τους Έλληνες τους χτυπάνε με το “τσεκούρι” και αυτοί προσπαθούν ν’ αλλάξουν το “τσεκούρι”. Ματώνουν, χωρίς να καταλαβαίνουν τι συμβαίνει. Δεν βλέπουν ότι το “τσεκούρι” έχει έναν χειριστή. Δεν βλέπουν τη δικαστική εξουσία, η οποία είναι ο κατά τον νόμο προϊστάμενος της αστυνομίας. Δεν βλέπουν ότι υπάρχει διαπλοκή εξουσιών και ότι η δικαστική εξουσία δεν είναι ανεξάρτητη. Δεν βλέπουν ότι η εκτελεστική εξουσία ελέγχει απόλυτα τη νομοθετική και αυτή ελέγχει τη δικαστική εξουσία. Δεν βλέπουν ότι τα κόμματα —και άρα οι κομματάρχες— ελέγχουν τα πάντα και άρα και το “τσεκούρι”. Δεν βλέπουν δηλαδή ότι οι ίδιοι άνθρωποι, τους οποίους ψηφίζουν, είναι αυτοί που τους “χτυπάνε” με ένα φονικό “εργαλείο”, όπως είναι η αστυνομία.

Ακριβώς, επειδή δεν βλέπουν, δεν γνωρίζουν τι να κάνουν και έρχονται σε σύγκρουση μ’ αυτούς που δεν πρέπει. Ενώ έχουν δίκιο, στη συνέχεια το χάνουν. Παραβαίνουν τον νόμο και έρχονται αντιμέτωποι με το “εργαλείο” που προστατεύει τον νόμο. Αυτή είναι η παγίδα. Βγαίνεις στο δρόμο να διαμαρτυρηθείς και ξεχνάς τον λόγο για τον οποίο βγήκες. Μερικοί προβοκάτορες σε παρασέρνουν και χάνεις τον στόχο σου. Ξεκινάς να διαμαρτυρηθείς εναντίον των υπευθύνων Καραμανλήδων, Παπανδρέου και Μητσοτάκηδων, οι οποίοι αποτελούν μάστιγες για τον τόπο και τον λαό και αφού παρασυρθείς σε σύγκρουση με την αστυνομία, στη συνέχεια τους παρακαλās να σε σώσουν από αυτήν, γιατί στο μεταξύ έχεις παραβιάσει το σύνολο των νόμων.

Όταν βγαίνεις στο δρόμο για να διαμαρτυρηθείς, την αστυνομία πρέπει να την αγνοείς. Πρέπει να φέρεσαι σαν να μην υπάρχει. Κάνεις ό,τι σου υποδείξει και δεν πέφτεις στην παγίδα της προβοκάτσιας. Δεν αφήνεις το “τσεκούρι” να φτάσει κοντά στο κεφάλι σου. Εσύ βλέπεις πάντα ως στόχο σου αυτόν που το κρατά. Αυτόν τιμωρείς με τον πόλεμο. Οι ψήφοι είναι φονικές “σφαίρες” γι’ αυτόν που βαστά ένα απλό “τσεκούρι”. Όταν έχεις “σφαίρες”, δεν σε συμφέρει η μάχη σώμα με σώμα.

Καταλαβαίνει ο αναγνώστης τι λέμε; Κάνεις τα πάντα, για να μην δώσεις ισχύ στο “όπλο” της εξουσίας. Η εξουσία αυτά τα γνωρίζει και θα κάνει επίσης τα πάντα για να σε παρασύρει σε σύγκρουση με το “εργαλείο” της. Θα βάλει την αστυνομία, την οποία ελέγχει απόλυτα —όπως και πρέπει για την εξουσία και όπως βεβαίως ορίζει το Σύνταγμα—, να σε ωθήσει στα όρια. Θα βάλει την αστυνομία να ανιχνεύσει τα όρια της υπομονής και της ανοχής σου. Η αστυνομία θα εκφράσει

αυτό το οποίο θα της δώσουν εντολή να εκφράσει. Δεν έχει δική της άποψη. Απλό “εργαλείο” είναι ...Τι θέλει η αστυνομία; Διαδηλώσεις από τα πεζοδρόμια; Όλοι πάνω στα πεζοδρόμια ...Τι θέλει η αστυνομία; Διαδηλώσεις, που να μην προκαλούν “ηχορύπανση”; Όλοι βουβοί στην πορεία ...Τι άλλο θέλει; Να κρατάνε οι διαδηλωτές από ένα τριαντάφυλλο; Να αδειάσουν τα ανθοπωλεία της πλατείας Συντάγματος ...Να βγούμε στους δρόμους με μαγικό; Κανένα πρόβλημα. Ό,τι θέλει το “όργανο”.

Από τη στιγμή που το καταφέρεις αυτό, τα πάντα είναι μέσα στα πλαίσια των στόχων σου. Κάνεις ό,τι σου πουν οι άλλοι, αρκεί να μην ξεχνάς τι θέλεις να πεις εσύ ο ίδιος. Η δύναμη μιας πορείας διαμαρτυρίας είναι ο όγκος της. Μόνον ο όγκος της και τίποτε άλλο. Είναι τα εκατομμύρια των διαδηλωτών, οι οποίοι είναι ψηφοφόροι. Τα εκατομμύρια των πολιτών, οι οποίοι μπορούν να στείλουν στα σπίτια τους τούς διεφθαρμένους. Τα εκατομμύρια, τα οποία μπορούν να εξαπολύσουν μια “ομοβροντία” αντιψήφων, που μπορούν να λιώσουν το “μέταλλο” του παρακράτους. Είναι ύποπτοι αυτοί οι οποίοι δήθεν μετρούν τη δύναμη μιας πορείας διαμαρτυρίας από τη μαχητικότητα και τον δυναμισμό της. Μαχητικοί είναι οι στρατοί, οι οποίοι συγκρούονται με τους αντιπάλους τους και στη δημοκρατία δεν υπάρχει σύγκρουση. Μαχητικοί είναι οι ισότιμοι, που συγκρούονται για την επικράτηση.

Στη δημοκρατία δεν υπάρχουν ούτε εχθροί, που συγκρούονται για την εξουσία, ούτε ισότιμοι, που μάχονται για την επικράτηση. Στη δημοκρατία υπάρχει ο ισχυρός, που είναι ο λαός και οι υπηρέτες του, που είναι οι εξουσιαστές. Στη διαδήλωση διαμαρτυρίας ο ισχυρός βγαίνει στο δρόμο και με την πορεία του κάνει απειλητική “δήλωση”. Η “δήλωση” του ισχυρού είναι πάντα ήπια και δεν συνοδεύεται από κραυγές κι αλλαλαγμούς. Όταν ο βιομήχανος θέλει να τσακίσει έναν υπάλληλό του, επειδή δεν είναι ικανοποιημένος από αυτόν, δεν τον αρπάζει στα χαστούκια. Δεν πιάνεται στα χέρια μ’ αυτόν. Του δηλώνει ότι θα τον πετάξει στο δρόμο και τον γονατίζει. Βγαίνει ο λαός στο δρόμο και ήρεμα κι απλά “δηλώνει” στον κάθε Μητσοτάκη ...“Κύριε Μητσοτάκη, τελείωσες”. Μετά πηγαίνει σπίτι του και περιμένει τις εκλογές, εφόσον έχει γνωστοποιήσει τις προθέσεις του και κάποιοι ετοιμάζουν τις βαλίτσες τους, για να φύγουν από τη χώρα.

Αντιλαμβανόμαστε ότι η πιο επικίνδυνη διαδήλωση για το παρακράτος είναι η “μη διαδήλωση”. Η διαδήλωση μέσα από το σπίτι. Η διαδήλωση, η οποία δεν επιτρέπει ούτε καν την οπτική επαφή μεταξύ λαού και “τσεκουριού”. Απλά, αυτή η ανώτατη μορφή διαδήλωσης απαιτεί αναλόγου επιπέδου γνώση. “Δηλώνεις”, ως λαός, ότι

θα τους “καθαρίσεις” στις επόμενες εκλογές και κάθεσαι σπίτι σου, περιμένοντας αυτές να έρθουν. Αφήνεις στους δρόμους την αστυνομία να κυνηγάει το τίποτε, όπως ο σκύλος κυνηγάει την ουρά του. Κάνεις άνευ νοήματος τη συνεννόησή της με το παρακράτος. Αργά ή γρήγορα θα έρθουν οι εκλογές και τότε πραγματικά μπορείς να τους κάνεις να κλάψουν. Αν αυτές δεν έρθουν, τότε εκείνοι είναι αυτοί οι οποίοι παραβαίνουν τον νόμο και αυτό είναι ανθυγιεινό για τους ίδιους και όχι για τον λαό. Το πρόβλημα υπάρχει πάντα γι’ αυτόν που παραβαίνει πρώτος τον νόμο.

Με βάση όλα αυτά αντιλαμβανόμαστε και μερικά άλλα πράγματα. Οι πιο ενθουσιώδεις και πιο μαχητικοί στις διαδηλώσεις είναι είτε πολύ βλάκες είτε πολύ προβοκάτορες. Επειδή τέτοιοι βλάκες δεν υπάρχουν πολλοί, ευνόητο είναι ότι οι περισσότεροι είναι προβοκάτορες του παρακράτους. Το παρακράτος με αυτόν τον τρόπο διαλύει τις πορείες και αποπροσανατολίζει τους διαδηλωτές, προκαλώντας τα ένστικτα των μαζών. Παρακρατικοί “διαδηλωτές” συγκρούονται με την αστυνομία, την οποία ελέγχει το παρακράτος και εκεί τελειώνουν όλα. Παρακρατικοί είναι και οι περισσότεροι “εργατοπατέρες”, οι οποίοι “ενθουσιάζονται” πολύ εύκολα για τα δίκαια του λαού. Πάνω στον “ενθουσιασμό” τους θα φέρουν το “τσεκούρι” κοντά στο κεφάλι μας. Πάνω στον “ενθουσιασμό” τους θα τραβήξουν οι ίδιοι αυτό το “τσεκούρι” πάνω στο κεφάλι μας.

Κάτι τέτοιο βλέπουμε να συμβαίνει και σήμερα. “Βρομάει” πολύ η σημερινή “έκρηξη” του λαού. Υπάρχουν πολλά περίεργα πράγματα, τα οποία δεν είναι φυσιολογικά, πόσο μάλλον όταν την “έκρηξη” την πυροδότησε το ίδιο το κράτος με το πιο πιστό του “εργαλείο”. Ο λαός βγήκε στους δρόμους, αλλά όχι για τους λόγους που θα έπρεπε και ούτε έκανε τα πράγματα που έπρεπε. Άρα; Άρα κάποιοι τον έβγαλαν ή τουλάχιστον προσπάθησαν να τον βγάλουν, για να εκμεταλλευτούν τα λάθη του. Φυσιολογικά για ποιον λόγο θα έπρεπε να βγει και εναντίον ποιών να διαμαρτυρηθεί και άρα να απειλήσει; Θα έπρεπε να βγει, για να διαμαρτυρηθεί για την οικονομική κρίση και άρα να διαμαρτυρηθεί εναντίον των άχρηστων και διεφθαρμένων που μας κυβερνούν. Εναντίον των άδικων και διεφθαρμένων που μας δικάζουν. Εναντίον αυτών, που —φυσιολογικά και εκ του νόμου— ανάμεσα στα άλλα κρατούν και το “τσεκούρι” της αστυνομίας στο χέρι τους.

Τι έγινε όμως τώρα; Η αστυνομία έβγαλε τον κόσμο έξω, εξαιτίας ενός φονικού λάθους της. Ο κόσμος βγήκε έξω στους δρόμους, για να διαμαρτυρηθεί για ένα διαφορετικό πράγμα, το οποίο δεν ήταν μέσα στις προτεραιότητές του και ήταν η διαμαρτυρία κατά της αστυνομίας. Βγαίνοντας στο δρόμο, έκανε τα λάθος

πράγματα και στο τέλος θα νομιμοποιήσει την εξουσία της εξουσίας, εφόσον θα έχει ανάγκη την επιβολή της τάξης. Κάποιοι δηλαδή χτύπησαν με το “τσεκούρι” τον λαό και αυτός αντέδρασε βίαια εναντίον του “τσεκουριού” και όχι εναντίον των ιδίων. Η αντίδρασή του στη συνέχεια νομιμοποιεί το “τσεκούρι” και εμφανίζεται σαν “καλούς” αυτούς που στην ουσία πήραν την απόφαση να τον χτυπήσουν με το “τσεκούρι”. Τον Κωστάκη και τον Γιωργάκη δεν θεωρούσαν πριν την “έκρηξη” οι Έλληνες ως υπεύθυνους της σημερινής αθλιότητας; Σήμερα ο Κωστάκης και ο Γιωργάκης δεν υπόσχονται σαν σωτήρες την τήρηση της τάξης και την αποκατάσταση των ζημιών; Οι ίδιοι, δηλαδή, είναι αυτοί οι οποίοι επωφελούνται από την αταξία και την καταστροφή που οι ίδιοι προκάλεσαν. Έτσι απλά.

Ο αναγνώστης πρέπει να καταλάβει ότι το σύστημα δεν νικιέται εύκολα, απλά και μόνον επειδή ο λαός έχει τις ανάλογες προθέσεις. Το σύστημα είχε κι εξακολουθεί να έχει πολλές γνώσεις πάνω στον έλεγχο των λαών. Ακόμα και σήμερα βελτιώνεται μέσω των εμπειριών του, εμπλουτίζοντας διαρκώς το οπλοστάσιό του. Αυτό το οποίο έχει κατορθώσει είναι να εκμεταλλεύεται την ίδια την αντίδραση εις βάρος της αντίδρασης. Γνωρίζει να προκαλεί τεχνητές αντιδράσεις, τις οποίες ελέγχει εύκολα, πριν αναγκαστεί ν’ αντιμετωπίσει πραγματικές αντιδράσεις, που θα το απειλήσουν πραγματικά. Αυτό έχει μια απλή λογική. Όταν κάποιος φοβάται μια μεγάλη φωτιά, που τον πλησιάζει και τον απειλεί με καταστροφή, τι κάνει; Δημιουργεί μια αντιπυρική ζώνη. Τι είναι η αντιπυρική ζώνη; Μια μικρή και ελεγχόμενη φωτιά, η οποία θα κάψει ό,τι είναι δυνατόν να φέρει την πραγματική φωτιά μπροστά στον απειλούμενο με καταστροφή.

Η “αντιπυρική ζώνη” του συστήματος εξουσίας είναι πάντα οι “επαναστάσεις” των οργισμένων νέων. Οι νέοι, δηλαδή, είναι οι καλύτεροι “πελάτες” για το παρακράτος. Όσο κι αν αυτό το οποίο θα πούμε θα στεναχωρήσει κάποιους, οι επαναστάσεις των νέων όχι μόνον δεν προσέφεραν τίποτε θετικό στην κοινωνική λειτουργία, αλλά αντίθετα της έκαναν ζημιά. Ανυπολόγιστη ζημιά. Εκείνες οι άνευ ουσίας “επαναστάσεις” έδιναν πάντα στο σύστημα εξουσίας το “άλλοθι” να καταπιέζει τους υπόλοιπους. Του έδιναν τη δυνατότητα να παγιδεύει τους υπόλοιπους. Του έδιναν χρόνο να προσαρμόζεται στις εξελίξεις, χωρίς ν’ αλλάζει συμπεριφορά. Με το χάος και τις καταστροφές που προκαλούσαν οι νεαροί “επαναστάτες”, έκλειναν στα σπίτια τους εκείνους που η εξουσία δεν ήθελε στους δρόμους. Γι’ αυτό πάντα η εξουσία φροντίζει, πριν βρεθεί με την πλάτη στον τοίχο, να βγάλει στους δρόμους τους νέους, πριν βγουν εκείνοι, τους οποίους δεν

θέλει να έχει απέναντί της.

Αυτά τα οποία λέμε είναι εύκολο να τα καταλάβει κάποιος, παρατηρώντας τις διαδηλώσεις των διαφορετικών κοινωνικών ομάδων. Όταν διαδηλώνουν οι εργάτες ή οι αγρότες, για παράδειγμα, έχουν μια συγκεκριμένη συμπεριφορά. “Τρίβονται” με την αστυνομία και δεν “πολεμάνε” μ’ αυτήν. “Τρίβονται”, γιατί τους κλείνει τον δρόμο προς τον στόχο τους. Στόχος τους είναι τα πολιτικά κέντρα αποφάσεων και εκεί κατευθύνονται. Κατευθύνονται, είτε προς το Μέγαρο Μαξίμου είτε προς τη Βουλή είτε προς την τοπική Νομαρχία. Αλλαγή αποφάσεων επιδιώκουν και όχι επανάσταση. Ο ΦΠΑ τους ενοχλεί και όχι η δημοκρατία, για να πολεμήσουν με τα ένστολα όργανά της. Συγκεκριμένα αιτήματα εκφράζουν. Ζουν σε έναν πραγματικό κόσμο και αντιμετωπίζουν πραγματικά προβλήματα, τα οποία απαιτούν πραγματικές και άρα συγκεκριμένες λύσεις. Ως εκ τούτου δεν αντιλαμβάνονται την αστυνομία ως αντίπαλο. Δεν είναι η αστυνομία που τους παίρνει τζάμπα την παραγωγή. Δεν είναι οι εργαζόμενοι αστυνομικοί αυτοί που τους στερούν το δικό τους μεροκάματο.

Αντίθετα, οι νέοι, λόγω της άγνοιάς τους, κάνουν πόλεμο με την αστυνομία. Λόγω άγνοιας και ασαφών αιτημάτων, δεν στοχεύουν σε κάποια ικανοποίηση κάποιου αιτήματος. Απαιτούν έναν καλύτερο κόσμο, χωρίς όμως αυτό να έχει κάποια συγκεκριμένη μορφή μέσα στο μυαλό τους. Μη έχοντας κάποιο πραγματικό “ΦΠΑ” να πολεμήσουν, κάνουν επαναστατικές “πιρουέτες” εναντίον του ένστολου οργάνου προστασίας της δημοκρατίας. Της ίδιας της δημοκρατίας, που κάνει ασφαλείς αυτές τις “πιρουέτες”. Κάνουν δηλαδή “επαναστατικές” κινήσεις χωρίς επαναστατικούς στόχους και απλά δημιουργούν εντυπώσεις μέσω της βίας, η οποία πάντα προκύπτει από την επαναστατικότητα.

Ζώντας με το χαρτζιλίκι των γονέων τους, αντιλαμβάνονται απόλυτα την κοινωνική προβληματικότητα, αλλά, ως μη εργαζόμενοι, δεν έχουν συγκεκριμένα προβλήματα, τα οποία να έχουν ανάγκη άμεσης λύσης και άρα να καθιστούν τη μαζική πίεση ένα ισχυρό μέσο για άμεση αλλαγή συγκεκριμένων πολιτικών αποφάσεων. Ακόμα κι αν φτάσουν στα κέντρα αποφάσεων, δεν έχουν να πουν ή να ζητήσουν τίποτε συγκεκριμένο. Τι θα κάνουν; Θα δώσουν συμβολικά στον πρωθυπουργό ένα τριαντάφυλλο; Θα του ζητήσουν να κάνει μόνος του τον κόσμο όπως τον θέλουν, αλλά δεν γνωρίζουν ούτε οι ίδιοι πώς ακριβώς είναι; Πριν μερικές δεκαετίες τα “έσπαζαν” όλα, για το δικαίωμα να μπουν ΟΛΟΙ στην ανώτατη εκπαίδευση. Σήμερα τα “σπάζουν” όλα, για το δικαίωμα να εργαστούν ΟΛΟΙ στο αντικείμενο που σπούδασαν. Γίνονται αυτά τα πράγματα; Θα

γκρεμίζουμε κάθε δύο χρόνια τα σπίτια μας, για να έχουν οι δεκάδες μηχανικοί, που ορκίζονται κάθε χρόνο, αντικείμενο απασχόλησης;

Όλα αυτά είναι προϊόντα άγνοιας. Αυτή η αδυναμία τους, σε συνδυασμό με μια αφελή άποψη περί επανάστασης, τους κάνει να στοχοποιούν την αστυνομία. Το ένστολο και άρα ορατό μέρος της εξουσίας, η οποία γι' αυτούς είναι προφανές ότι κάτι κακό προστατεύει, εφόσον αντιλαμβάνονται την

προβληματικότητα, αλλά δεν γνωρίζουν τι ακριβώς είναι αυτό το οποίο προστατεύει. Έχουν από δίπλα τους και κάποιους πονηρούς παρακρατικούς να τους “παραμυθιάζουν” για τη γενναιότητά τους και κάνουν πάντα ακριβώς ό,τι συμφέρει το παρακράτος. “Καίνε” ασκόπως —και ακίνδυνα για το σύστημα— τον “περίβολο” της εξουσίας και η κοινωνική “φωτιά” δεν φτάνει ποτέ μέχρι το παρακράτος, γιατί η εξουσία στο μεταξύ έχει πάρει το “άλλοθι” που χρειάζεται, για να γίνει βίαιη.

Πονηρά να το σκεφτεί κάποιος, θα καταλάβει αμέσως τι λέμε. Το ίδιο το σύστημα εξουσίας είναι πάντα ο καλύτερος διαφημιστής αυτών των “επαναστάσεων”. Το ίδιο το σύστημα ξοδεύει κρατικά χρήματα, για να τις γιορτάζει. Αυτό ηρωποιεί τους “επαναστάτες” της συμφοράς. Αυτό στη συνέχεια παίρνει κάποιους από τους αυτούς τους “επαναστάτες” και τους κάνει πολιτικούς και άρα συνενόχους του. Τρελάθηκε το σύστημα και βάζει στις τάξεις του “επαναστάτες”; Όχι βέβαια. Βολεύεται το σύστημα και βολεύει αυτούς που το εξυπηρετούν. Βολεύεται από αυτούς που βγαίνουν πρώτοι και ζητούν το ακίνδυνο “πάν”, πριν βγουν οι επόμενοι και ζητήσουν το απειλητικό “κάτι”. Η κοινωνία βελτιώνει τη θέση της, όταν μέσω της πίεσης —κάθε φορά που βγαίνει στο δρόμο— αφαιρεί “κάτι” από την εξουσία. Αφαιρείς καλύτερα όταν ζητάς και παίρνεις συγκεκριμένα πράγματα. Άρα η κοινωνία βελτιώνει τη θέση της, όταν αυτοί που τη στελεχώνουν βελτιώνουν τη θέση τους. Όταν ο καθένας από αυτούς με τη δύναμή του αφαιρεί από την εξουσία ένα ειδικό “κάτι”, το οποίο προστίθεται στο γενικό “κάτι” της κοινωνίας.

Αφαιρείς, όταν είσαι εργάτης και πιέζεις για ασφάλεια. Αφαιρείς, όταν είσαι εργαζόμενος και πιέζεις για λιγότερες ώρες εργασίας. Αφαιρείς, όταν είσαι συνταξιούχος και πιέζεις για καλή ποιότητα ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης. Αφαιρείς, όταν είσαι αγρότης και πιέζεις για προστασία από τη λεηλασία των

εμπόρων. Αφαιρείς, όταν είσαι παραγωγός και πιέζεις για προστασία από τα καρτέλ των κολλητών της εξουσίας. Αφαιρείς, όταν είσαι πολίτης και ζητάς μείωση της φορολογίας. Μόνον όταν αφαιρείς ενοχλείς την εξουσία. Οι νέοι τι ακριβώς “αφαίρεσαν” από την εξουσία σε όλα αυτά τα χρόνια της “επανάστασης”; Εκτός από τη δημοσία δαπάνη πλούσια ζωή που εξασφάλισαν στις διάφορες εγχώριες “Δαμανάκηδες” και τους ανοιξιιάτικους “Μπετίτ”, ποιοι άλλοι επωφελήθηκαν από τους αγώνες τους;

Οι σημερινοί εξεγερμένοι νεαροί δεν καταλαβαίνουν ότι δεν αρκούν μόνον οι καλές προθέσεις, για να φέρουν το καλό αποτέλεσμα. Τους προδίδει η άγνοια. Τους προδίδει η δική μας ευθύνη στη δική τους κακή εκπαίδευση. Η αγωνία τους να δηλώσουν την παρουσία τους, αποκαλύπτει με τον πιο “εκκωφαντικό” τρόπο την άγνοια αυτήν. Τώρα προσπαθούν να ηρωοποιήσουν τον Αλέξη με κάθε τρόπο, για να κτίσουν το “ήρώο” της δικής του γενιάς. Απαιτούν τη μετονομασία δρόμων, τη θεσμοθέτηση επετείων κλπ. Είναι προφανές ότι μπερδεύουν τις έννοιες.

Ο Αλέξης ήταν θύμα και όχι ήρωας. Κοινωνία, που μπερδεύει αυτές τις έννοιες, δεν πάει “μακριά”, γιατί το σύστημα θα φροντίζει πάντα να της δίνει “ήρωες”. Τον ήρωα τον κάνει τέτοιο η γνώση και ο αγώνας. Το θύμα γίνεται τέτοιο από την ατυχία του. Καμία σχέση. Οι ήρωες είναι πρότυπα για τους επόμενους. Δεν τους κλαίς όταν πεθαίνουν, παρά τους μακαρίζεις. Δεν

τους κλαίς, γιατί απλούστατα έζησαν τη ζωή τους ακριβώς όπως την ήθελαν και την τέλειωσαν με μια ένδοξη “έξοδο”, όπως την ονειρεύονταν. Αντίθετα μ’ αυτούς, τα θύματα είναι παραδείγματα προς αποφυγήν. Τα κλαίς για την ατυχία τους. Τα κλαίς, γιατί δεν έζησαν τη ζωή τους όπως την ήθελαν. Τα κλαίς, γιατί είχαν μια “έξοδο” που δεν την ήθελαν και τους την επέβαλαν άλλοι.

Γι’ αυτόν τον λόγο αναγκαζόμαστε μέσα από αυτό το κείμενο να τους στεναχωρήσουμε. Δεν το κάνουμε από κακή πρόθεση. Αναγκαζόμαστε να το κάνουμε. Εξαιτίας της άγνοιάς τους, κάνουν ζημιά στην κοινωνία και κατ’ επέκταση και στους ίδιους τους εαυτούς τους, γιατί απλούστατα κανένας δεν μένει μόνιμα νέος. Είναι όμορφοι, είναι ευαίσθητοι, αλλά δυστυχώς επικίνδυνοι.

Επικίνδunami για τους εαυτούς τους. Επικίνδunami για τους εργαζόμενους γονείς τους. Επικίνδunami για τους συνταξιούχους παππούδες τους. Επικίνδunami για την κοινωνία. Τους το είπε άλλωστε με τον πιο ειλικρινή τρόπο η τραγική μητέρα του προηγούμενου “Αλέξη”. Η κυρία Καλτεζά, η οποία θα είχε όλα τα “άλλοθι” του κόσμου να επιθυμεί την “εκδίκηση”. Τους είπε: “Μην τα σπάτε. Δεν είναι τρόπος αυτός”.

Αυτά, τα οποία σήμερα εξαιτίας τους επιδεινώνονται, θα τα βρουν μπροστά τους οι ίδιοι, όταν σε λίγα χρόνια θα μπουn στις τάξεις των εργαζομένων. Γι’ αυτόν τον λόγο μιλάμε για ανωριμότητα. Όταν ο νέος είναι εκτός οικονομικής πραγματικότητας, κάνει ζημιά όταν μπαίνει επικεφαλής στον στίβο των κοινωνικών αγώνων. Όταν ο μόνος φορέας εξουσίας, που έχει αντιμετωπίσει στη ζωή του, είναι ο πατέρας του, δεν μπορεί να μπει επικεφαλής διεκδικήσεων. Εκεί κάνει ζημιά. Όταν είσαι παιδί, μπορείς να ζητάς το “παν” από τον πατέρα σου. Όταν είσαι πολίτης, το “παν” το ζητάς από τον Μεσσία και τέτοιος δεν είναι ο πρωθυπουργός. Από την εξουσία ζητάς το “κάτι” και είσαι ευχαριστημένος όταν το παίρνεις. Τα πολλά μικρά “κάτι” είναι η πρόοδος της κοινωνίας.

Ο “Αλέξης” της παγκόσμιας κοινωνίας.

Αυτά σε πρώτη “ανάγνωση” των φαινομένων. Αυτά τα οποία περιγράφουμε είναι πάγιες συμπεριφορές της εξουσίας και τα είδαμε να συμβαίνουν πολλές φορές. Κάθε φορά που ήταν έτοιμος ο λαός να τους στείλει στο διάολο για τις κλοπές και τις αυθαιρεσίες τους, κάποιοι έβγαζαν τους νέους στο δρόμο να διαδηλώσουν για τα δικαιώματα της “καρέτα-καρέτα” ...Άλλα λόγια ν’ αγαπιόμαστε. Το βασικό μεροκάματο του Ανδρέα Παπανδρέου και της “Αλλαγής”. Κάθε φορά που ο κόσμος ήταν έτοιμος να φτάσει έξω από τη Βουλή, κάποιοι έβαζαν τους νέους να σπάνε τζαμαρίες στα Εξάρχεια. Το αποτέλεσμα ήταν η ύφεση. Ο κόσμος κουραζόταν από την επανάληψη των εντάσεων και δεν συμμετείχε στις διαδηλώσεις. Ο κόσμος έχανε τη διάθεσή του και απενεργοποιούσε τα ένστικτά του.

Όλα αυτά συνέβαιναν στον ελληνικό μικρόκοσμο μιας παγκόσμιας κοινωνίας. Όλα αυτά συνέβαιναν μέσα στη δική μας προβληματική οικονομία, η οποία δεν λειτουργούσε στους ίδιους ρυθμούς με τους υπόλοιπους. Σήμερα όμως τα πράγματα είναι διαφορετικά. Η παγκόσμια οικονομία βρίσκεται σε ύφεση και άρα το παγκόσμιο σύστημα κινδυνεύει από την αντίδραση. Το σύστημα φοβάται την κατάρρευση. Φοβάται το πρώτο κράτος στο εσωτερικό του οποίου δεν θα μπορέσει να ελέγξει την αντίδραση και θα δημιουργήσει το φαινόμενο του “ντόμινο”, που θα παρασύρει και τα υπόλοιπα.

Ένα από τα πιο επικίνδυνα κράτη για το παγκόσμιο σύστημα εξουσίας είναι η Ελλάδα. Είναι οικονομικά ετοιμόρροπη και, λόγω των πολλαπλών επαναλήψεων των ιδίων πρακτικών αντίδρασης, επικίνδυνη. Η εξοικείωση δηλαδή των Ελλήνων με τη βίαιη αντιεξουσιαστική αντίδραση σε συνδυασμό με ένα διεφθαρμένο και συνεπώς αδύναμο κράτος, που την αντιμετωπίζει με “χαλαρότητα”, καθιστούν την Ελλάδα επικίνδυνη. Πιο επικίνδυνη για παράδειγμα από τη Γερμανία, της οποίας ο λαός δεν έχει ανάλογες εμπειρίες και ταυτόχρονα το σύστημα εξ’ αρχής είναι αρνητικό στις λαϊκές αντιδράσεις. Το σύστημα, γνωρίζοντας όλα αυτά τα αρνητικά δεδομένα, παρακολουθεί τα συμβαίνοντα στην Ελλάδα. Μια Ελλάδα, που γι’ αυτό φαντάζει σαν τα εύφλεκτα “Εξάρχεια” του Πλανήτη.

Έχοντας λοιπόν γνώσεις να προλάβει τη γενική αντίδραση των λαών στο σύνολο του Πλανήτη, κάνει αυτό το οποίο κάνει πάντα το σύστημα. Προσπαθεί να δημιουργήσει “αντιπυρική ζώνη” εκεί όπου είναι πιο εύκολο να το κάνει. Πού όμως θα το κάνει με το λιγότερο κόστος; Στα Βαλκάνια. Στην πιο υποβαθμισμένη “συνοικία” του παγκόσμιου πλέον “χωριού”. Στη “συνοικία” όπου περιφέρονται τα ειρηνευτικά “ΜΑΤ” της παγκόσμιας τάξης. Στη “συνοικία” όπου ο κόσμος έχει εξοικειωθεί σε καταστάσεις, οι οποίες μας παραπέμπουν σε προηγούμενους αιώνες, όπου οι ισχυροί εισέβαλαν στα κράτη, χωρίς να τους απασχολεί η αντίδρασή τους.

Σ’ αυτά τα υποβαθμισμένα Βαλκάνια η Ελλάδα είναι τα εύφλεκτα “Εξάρχεια”. Τα απείθαρχα “Εξάρχεια”, τα οποία έχουν μια μεγάλη παράδοση αντίδρασης, αλλά ταυτόχρονα και μια μεγάλη παράδοση προδοσιών. Η Ελλάδα, δηλαδή, ήταν ο ιδανικός χώρος, για να δοκιμάσει τον τρομοκρατικό της σχεδιασμό η παγκόσμια εξουσία. Αυτό ακριβώς επιχειρεί να κάνει. Ωθεί την Ελλάδα σε μια κατάσταση ελεγχόμενης αντίδρασης, ώστε να την “τιμωρήσει” και στη συνέχεια να παραδειγματίσει και τους υπόλοιπους. Ωθεί τον ελληνικό λαό σε μια ελεγχόμενη αντίδραση, ώστε να “μάθουν” οι υπόλοιποι ότι δεν υπάρχει κέρδος από την αντίδραση. Επιδιώκουν να φέρουν την ελληνική κοινωνία σε μια οριακά δύσκολη θέση, ώστε να “μάθει” από αυτήν και η γαλλική κοινωνία ότι δεν συμφέρει η αντίδραση. Η δυσχερής θέση, στην οποία θα βρεθεί το ελληνικό σύστημα εξουσίας, θα δίνει το “άλλοθι” στο γερμανικό σύστημα να είναι βίαιο απέναντι στους Γερμανούς, σε περίπτωση που αυτοί θελήσουν ν’ αντιδράσουν.

Ο ελληνικός λαός, δηλαδή, επιλέχθηκε, λόγω των χαρακτηριστικών του, να γίνει ο “Αλέξης” της παγκόσμιας κοινωνίας. Να είναι ο πρώτος που θα κινηθεί τη “λάθος” ώρα, ώστε να έχουν δικαιολογία να τον εκτελέσουν. Να γίνει το πρώτο τραγικό

θύμα, που θα διδάξει τους υπολοίπους. Αυτό το οποίο λέμε, δεν είναι κάτι το πρωτοφανές. Δεν είναι η πρώτη φορά που οι παγκόσμιοι εξουσιαστές χρησιμοποιούν την Ελλάδα, για να “διδάξουν” τους υπόλοιπους λαούς. Ο ελληνικός εμφύλιος ένα τέτοιο “διδασκτικό” παράδειγμα ήταν. Πολλοί λαοί μετά την ελληνική καταστροφή, που ακολούθησε του εμφυλίου, “ξανασκέφτηκαν” την επανάσταση. Πολλοί ήταν εκείνοι που ξανάβαλαν τα επαναστατικά τους “μαχαίρια” στο “θηκάρι”, βλέποντας την καταστροφή του λαού που το “επιχείρησε”. Όλοι αυτοί μπορεί να μην έβλεπαν το “στήσιμο” τους εμφυλίου, αλλά έβλεπαν τις τραγικές συνέπειές του και αυτές αρκούσαν για να τους τρομάξουν.

Κάτι ανάλογο συμβαίνει και σήμερα. Η Νέα Τάξη κινδυνεύει με κατάρρευση και είναι διατεθειμένη να παίξει όλα της τα “χαρτιά”, προκειμένου να επιβιώσει. Δεν πρόκειται να κάνει οικονομία ούτε στο ανθρώπινο αίμα, προκειμένου να το καταφέρει. Σήμερα “στήνεται” μια ολέθρια κατάσταση στην Ελλάδα, προκειμένου να “τρομάξουν” όλοι όσοι θα ήθελαν να επωφεληθούν από τα προβλήματα των ισχυρών. Κάποιοι παράγοντες της παγκόσμιας εξουσίας θέλουν να χρησιμοποιήσουν την Ελλάδα, όπως η ελληνική εξουσία χρησιμοποιεί τους αναρχικούς των Εξαρχείων, για να σταματήσει τους υπολοίπους. Στα συνηθισμένα στη βία Εξάρχεια επεμβαίνεις με στόχο να τρομάξεις την Αττική από την Εκάλη μέχρι τη Βουλιαγμένη.

Εδώ πρέπει να προσέξει ο αναγνώστης, γιατί αυτά τα οποία θα πούμε είναι πολύ σημαντικά. Τα πράγματα δηλαδή σήμερα είναι πολύ πιο πολύ επικίνδυνα από αυτά που περιγράψαμε μέχρι τώρα και αφορούν την εσωτερική λειτουργία ενός συστήματος, όπως είναι το ελληνικό. Υπάρχουν άλλα δεδομένα, τα οποία κάνουν την κατάσταση πολλαπλάσια πιο περίπλοκη και είναι βέβαιο ότι εγγυμονούνται κίνδυνοι εθνικού επιπέδου. Σ’ αυτόν τον ολέθριο για τους Έλληνες σχεδιασμό δεν αρκεί μόνον η θέληση των ισχυρών. Απαιτείται και η συνεργασία προδοτών. Η συνεργασία Ελλήνων παραγόντων, οι οποίοι δεν θα διστάσουν να θέσουν σε κίνδυνο το σύνολο του ελληνικού λαού.

Είναι απαραίτητη η συνεργασία τους, όπως είναι απαραίτητη και η ύπαρξη παρακρατικών προβοκατόρων, προκειμένου να πάρουν φωτιά και τα Εξάρχεια. Όπως δεν μπορείς να παρασύρεις τους νέους χωρίς παρακρατικούς προβοκάτορες, έτσι δεν μπορείς να παρασύρεις το ελληνικό κράτος χωρίς προδότες. Πώς όμως εξασφαλίζεις την απόλυτη συνεργασία των προβοκατόρων; Πότε η αστυνομία μπορεί να δίνει εντολές σε κάποιους “επαναστάτες”; Όταν τους βρίσκει σε δύσκολη θέση. Όταν μπορεί να τους εκβιάζει. Όταν τους συλλάβει, για

παράδειγμα, με ναρκωτικά και την ατιμωρησία μπορεί να την ανταλλάξει με μια “υπηρεσία”. Τον βρίσκει δηλαδή τον προβοκάτορα σε θέση να μπορεί να του καταστρέψει τη ζωή και του ζητάει να καταστρέψει τα Εξάρχεια, προκειμένου να σωθεί ο ίδιος.

Άρα, αυτό το οποίο θα δούμε είναι ποιοι Έλληνες και γιατί έχουν “συμπλέοντα” συμφέροντα με κάποιους, που θέλουν να κάνουν κακό στην Ελλάδα. Να δούμε για ποιους λόγους κάποιοι Έλληνες μπορούν να συμμετάσχουν σε εγκλήματα κατά των Ελλήνων. Να δούμε ποιοι είναι αυτοί οι οποίοι βρίσκονται σε τόσο οριακά δύσκολη θέση, ώστε τη σωτηρία τους να την ανταλλάσσουν με την προδοσία της πατρίδας τους. Αυτό, δηλαδή, που συμβαίνει σήμερα, είναι πιο περίπλοκο από το συνηθισμένο. Μέσα από την ίδια κατάσταση επιχειρούνται πολλαπλοί στόχοι. Κάποιοι Έλληνες κάνουν δική τους “αντιπυρική ζώνη”, για να σωθούν οι ίδιοι και με τον τρόπο αυτόν μετατρέπουν την ίδια την Ελλάδα σε “αντιπυρική ζώνη” του παγκόσμιου συστήματος. Σώζουν τους εαυτούς τους και εξυπηρετούν αυτούς, που τους αντιλαμβάνονται ως αφεντικά τους.

Κάποιοι μεθόδευσαν τα πράγματα κατ’ αυτόν τον τρόπο, ώστε η ελληνική κοινωνία να ακολουθήσει τα ένστικτά της και να στραφεί εναντίον ενός τεχνητού εχθρού, αφήνοντας στο απυρόβλητο όλους τους υπόλοιπους πραγματικούς εχθρούς. Κάποιοι ξένοι ανησυχούν για την επιβίωση του ελληνικού παρακράτους. Του παρακράτους, το οποίο τους επιτρέπει να ελέγχουν τη χώρα σαν να είναι αποικία τους. Η σωτηρία αυτού του παρακράτους είναι η άμεση προτεραιότητά τους, γιατί αυτό το παρακράτος σήμερα πραγματικά κινδυνεύει. Κινδυνεύει, όχι γιατί “ξύπνησε” απότομα ο ελληνικός λαός, αλλά γιατί η οικονομία έχει αγγίξει τα όρια της και δεν υπάρχουν περιθώρια παραπλανητικής πολιτικής, που θα τους επιτρέψει να “δουλεύουν” τους Έλληνες με ελπίδες και προσδοκίες.

Καθημερινά αποτυγχάνει η ΝΔ και την ίδια ώρα το ΠΑΣΟΚ δεν πείθει κανέναν ότι μπορεί ν’ αλλάξει η κατάσταση. “Συναγερμός” για τα ξένα και εγχώρια παραπολιτικά κέντρα εξουσίας, τα οποία βλέπουν τα δύο βασικά τους “εργαλεία” παραγωγής πολιτικής παραπλάνησης και λαϊκής χειραγώγησης να καθίστανται άχρηστα. Για όλους αυτούς τώρα είναι η μεγάλη ευκαιρία. Θα “σώσουν” το ελληνικό παρακράτος και θα εξασφαλίσουν τη συνεργασία του, για να “διδάξουν” τους λαούς μέσω της ελληνικής τραγωδίας. Να τους “διδάξουν” ότι δεν συμφέρει η αντίδραση, ακόμα κι αν φτάσεις στα όρια. Στα όρια, στα οποία η φτωχή Ελλάδα έφτασε νωρίτερα από κάποιους άλλους. Στα όρια, που θέτουν σε κίνδυνο την επιβίωση των κορυφαίων πολιτικών και κοινωνικών παραγόντων της, οι οποίοι

είναι οι επιφανείς “επαναστάτες” προβοκάτορες αυτής της γειτονιάς των Βαλκανίων.

Το “πληγωμένο” παρακράτος

Αυτά τα “όρια” εμφανίστηκαν με το σκάνδαλο του Βατοπεδίου. Μεσούσης μιας τρομερής οικονομικής κρίσης, ήρθε το σκάνδαλο αυτό και απειλεί με έκρηξη την ελληνική κοινωνία. Στο σκάνδαλο αυτό πρέπει ν’ αναζητήσουμε την αιτία της σημερινής κοινωνικής έκρηξης. Στο σκάνδαλο αυτό πρέπει ν’ αναζητήσουμε τα “ναρκωτικά”, που φέρνουν σε οριακά δύσκολη θέση τον “αλητάμπουρα” της πατρίδας μας. Το τρομερό και σιχαμένο παρακράτος. Αυτού του παρακράτους την παρανομία αναζητούμε. Είναι δεδομένο ότι υπάρχει παρανομία. Το παρακράτος δεν “στήνεται” για τη δόξα της πατρίδας και το χρώμα της σημαίας. Το παρακράτος “στήνεται”, για να γίνονται πλούσιοι οι παρακρατικοί και να βολεύουν και τα παιδιά τους.

Αυτό το παρακράτος και από την πρώτη στιγμή που υπήρξε “προοδεύει” εις βάρος των υπολοίπων. Εις βάρος του κόπου και της περιουσίας όλων των πολιτών. Άρα; Άρα εις βάρος της δημόσιας περιουσίας και του δημόσιου πλούτου. Για να το επιτύχει όμως αυτό, έχει την ανάγκη της προστασίας. Έχει την ανάγκη της ατιμωρησίας και άρα τον έλεγχο της εξουσίας που είναι αρμόδια για αυτό. Δεν είναι δηλαδή παράξενο που στο σκάνδαλο αυτό εμπλέκονται εκκλησιαστικοί, πολιτικοί, υπηρεσιακοί και δικαστικοί παράγοντες. Ο “αφρός” της κοινωνίας. Το παράξενο θα ήταν να μην εμπλέκονταν όλοι αυτοί. Θα ήταν παράξενο, γιατί απλά δεν θα μπορούσε η διαπλοκή να λειτουργήσει χωρίς αυτήν τη “διαπαρακρατική” συνεργασία.

Το σκάνδαλο του Βατοπεδίου, δηλαδή, δεν είναι κάτι το πρωτοφανές, όπως ισχυρίζονται μερικοί. Είναι ο πάγιος τρόπος λειτουργίας του παρακράτους. Είναι ο τρόπος με τον οποίο κάποιοι μοιράζονται μεταξύ τους τον δημόσιο πλούτο και κεφάλαιο. Το μόνο πρωτοφανές στην περίπτωση αυτήν είναι η αποκάλυψή του και αυτό συνέβη, γιατί είναι πρωτοφανής η σημερινή οικονομική κρίση. Αυτό είναι το στοιχείο, το οποίο είναι υπεύθυνο για τα όσα βλέπουμε. Η σημερινή οικονομική κρίση, δηλαδή, αποκάλυψε έναν πάγιο μηχανισμό λεηλασίας του ελληνικού λαού από το παρακράτος. Στέρεψε η κοινωνία από χρήμα και αυτό έγινε αίτιο αποκαλύψεων. Αναζητώντας τα μέλη του παρακράτους την επιβίωσή τους μέσα σ’ αυτήν την τρομερή οικονομική κρίση, έφτασαν σ’ εκείνα τα “όρια”, τα οποία μέχρι τότε δεν πλησίαζαν.

Η κατάσταση, δηλαδή, θυμίζει μια τεχνητή λίμνη, η οποία λόγω λειψυδρίας αρχίζει και χάνει τον υδάτινο όγκο της. Αυτό όμως είναι ιδιαίτερα αποκαλυπτικό. Γιατί; Διότι εμφανίζονται πράγματα, τα οποία δεν ήταν ορατά, όταν αυτή είχε τη φυσιολογική της στάθμη. Εμφανίζονται ολόκληρα χωριά, τα οποία δεν γνώριζε κανείς ότι υπάρχουν. Εμφανίζονται πράγματα, τα οποία δεν ήταν δυνατόν να τα γνωρίζει κάποιος, που δεν είχε πληροφορίες εκ των έσω. Κάποιος, που δεν γνώριζε την ιστορία της λίμνης. Κάποιος, που δεν είχε καταδυθεί μέχρι τον “πάτο” της. Κάτι ανάλογο συμβαίνει και με την ελληνική “λίμνη” της οικονομίας. Κάτω από τη νόμιμη “στάθμη” της ελληνικής οικονομίας υπήρχε πάντα ένα ολόκληρο παρακράτος, το οποίο —εκτός των άλλων— γίνεται πλούσιο εις βάρος όλων όσων δραστηριοποιούνται νόμιμα πάνω στη επιφάνειά της.

Η σημερινή οικονομική δυσχέρεια —και η μέχρις εσχάτων σύγκρουση μεγάλων οικονομικών συμφερόντων— αποκάλυψε αυτά τα οποία συνέβαιναν πάντα και έμεναν επιμελώς κρυφά. Η ανάγκη επιβίωσης των “γιγάντων” αποκάλυψε τα “σωθικά” της “λίμνης”. Ο πόλεμος μεταξύ Κοντομηνά και Ρουσόπουλου ήταν αυτός ο οποίος αποκάλυψε το Βατοπέδι. Αν δεν υπήρχε η “λειψυδρία” της οικονομικής κρίσης, δεν θα συγκρούονταν αυτοί μεταξύ τους. Θα περίσσευαν αρκετά, ώστε να τα μοιράζονται χωρίς πρόβλημα. Η οικονομική στενότητα, σε συνδυασμό με τις τεράστιες ανάγκες των γιγάντων, έφερε τη σύγκρουση και η σύγκρουση οδήγησε στην αποκάλυψη. Το “νερό” έπεσε κι αποκαλύφθηκε μια ολόκληρη παράνομη παρακρατική “πολιτεία”. Μια “πολιτεία” βολεμάτων και αρπαγής, την οποία την κατοικούν πολιτικοί, εκκλησιαστικοί, δικαστικοί και υπηρεσιακοί παράγοντες. Τα “εκλεκτά” τέκνα του παρακράτους.

Από εδώ πλέον ξεκινάνε τα πραγματικά προβλήματα του ιδίου του παρακράτους. Φάνηκε ένα μέρος του και αυτό είναι αρκετό για να καταστρέψει κι αυτό που δεν φαίνεται. Τα στοιχεία, τα οποία αποκαλύφθηκαν, είναι αρκετά, για να στείλουν στη φυλακή επιφανή μέλη τού παρακράτους. Πώς όμως θα πάνε όλοι αυτοί φυλακή; Πώς θα πάει φυλακή κάποιος, ο οποίος έχει γνώση όλου του “χάρτη” του παρακράτους; Θα θυσιαστεί ο ίδιος, για να σωθούν όλοι οι υπόλοιποι; Πώς θα πάει για παράδειγμα φυλακή ο Ρουσόπουλος, όταν θεωρεί ότι έκανε τα ίδια με τον Μητσοτάκη; Είναι θέμα χρόνου να εκβιάσει. Ή θα πάω φυλακή μαζί μ’ αυτούς που σήμερα δεν φαίνονται ή καθόλου. Πώς θα πάει φυλακή ένας δικαστής, που ανήκει στο “κύκλωμα” Ρουσόπουλου, όταν θεωρεί ότι έκανε τα ίδια με κάποιον συνάδερφό του, που ανήκει στο “κύκλωμα” Μητσοτάκη; Και αυτός εκβιάζει. Ή όλοι μαζί ή κανένας. Όλοι όσοι είναι αναμειγμένοι τα ίδια κάνουν.

Κατάλαβε ο αναγνώστης τον λόγο που η αποκάλυψη μιας —έστω και μικρής— “πτέρυγας” του παρακράτους, το απειλεί στο σύνολό του; Κατάλαβε ότι αυτοί πλέον πρέπει να δώσουν τη μάχη της επιβίωσης; Σε διαφορετική περίπτωση θα πρέπει να σαπίσουν στη φυλακή. Ελάχιστα τους απασχολεί η ασφάλεια της χώρας. Ελάχιστα τους απασχολεί η ανεξαρτησία της. Αν μόνον το χάος μπορεί να τους εξασφαλίσει τη γενική ατιμωρησία, αυτό θα επιδιώξουν. Αν οι ξένοι μόνον μπορούν να τους προστατεύσουν, αυτούς θα έχουν για “σωτήρες”. Άλλωστε, δεν κάνουν και κάτι το πρωτοφανές. Οι ίδιοι ήταν που συνεργάστηκαν με τους ναζιστές και τους Άγγλους, όταν ο λαός αιμορραγούσε. Από τη συνεργασία τους βγήκαν πλούσιοι και ασφαλείς και υπάρχουν οι εγγυήσεις ότι θα το ξαναπετύχουν.

Άρα, τι φοβούνται τώρα όλοι αυτοί; Ό,τι ακριβώς φοβάται και το παγκόσμιο σύστημα και γι’ αυτόν τον λόγο συνεργάζονται μεταξύ τους. Φοβούνται μη βγει ο λαός στο δρόμο και διαδηλώσει εναντίον της δικαστικής εξουσίας, η οποία “έκρινε” τους διεφθαρμένους πολιτικούς σαν “παραπλανημένους”. Μη βγει ο λαός στο δρόμο και “δηλώσει” ότι “απολύει” τη σημερινή κυβέρνηση. Το πρόβλημα όμως δεν είναι τόσο στην “απόλυση” όσο στους λόγους για τους οποίους αυτή γίνεται. Γιατί; Διότι οι ίδιοι λόγοι λειτουργούν “ακυρωτικά” και για το “δούλεμα” της επόμενης. Αν κοινοποιήσεις τους λόγους “απόλυσης” της σημερινής κυβέρνησης, δεν δίνεις το δικαίωμα στην επόμενη να σε “δουλεύει”. Αν η επόμενη κυβέρνηση δεν κάνει αυτά για τα οποία “απολύθηκε” η προηγούμενη, θα “απολυθεί” και η ίδια. Μια κυβέρνηση δηλαδή του ΠΑΣΟΚ, που δεν στέλνει στη φυλακή τους εκκλησιαστικούς, πολιτικούς, δικαστικούς και υπηρεσιακούς παράγοντες θα κινδυνεύει με ανατροπή ελάχιστες μέρες μετά τη νίκη της στις εκλογές. Με μια ΝΔ σε “κώμα” και με ένα ΠΑΣΟΚ να απειλείται με “κώμα”, χάνεται η ισχύς του παρακράτους και τότε τα πάντα είναι δυνατόν να συμβούν.

Με την προβοκάτσια της αστυνομίας αυτά προσπαθούν ν’ αποφύγουν. Βγάζουν για λάθος λόγους τον λαό στο δρόμο, ώστε οι επόμενοι να “υποσχεθούν” πράγματα, τα οποία δεν απειλούν το παρακράτος. Θα βάλουν στη μέση την αστυνομία και όλοι θ’ αποκτήσουν ρόλο. Λαός και παρακράτος θα βρεθούν “σύμμαχοι” να χτυπούν την αστυνομία σαν σάκο του μποξ. Να χτυπούν κάτι το οποίο έτσι κι αλλιώς δεν μπορεί να καταργηθεί. Οι πολιτικοί θα παραστήσουν τους δημοκρατικούς, που θέλουν να προστατεύσουν τον λαό από την αστυνομική βία. Οι δικαστικοί θα παραστήσουν τους φανατικούς λειτουργούς της δικαιοσύνης, τιμώντας παραδειγματικά τους αστυνομικούς κλπ.. ...Άλλα λόγια ν’ αγαπιόμαστε. Στο μεταξύ θα “εξαφανίσουν” στοιχεία από το σκάνδαλο, θα

στρέψουν αλλού το ενδιαφέρον του κόσμου και θα “επανιδρύσουν” το κράτος. Μετά το “έξοχο” κράτος του Κωστάκη θα δούμε το επίσης “έξοχο” κράτος του Γιωργάκη.

Όλα αυτά δεν δημιουργήθηκαν σήμερα. Υπάρχει ένα ιστορικό υπόβαθρο. Το ελληνικό παρακράτος των εκκλησιαστικών, πολιτικών και δικαστικών παραπαραγόντων δεν είναι αυτοφυές. Κάποιοι το έχουν “διορίσει” στη θέση όπου είναι. Δεν είναι κουτοί οι Έλληνες, για να γίνουν τα “κατοικίδια” των Καραμανλήδων, των Παπανδρέου και των Μητσοτάκηδων. Οι Έλληνες “πληγώθηκαν”, προκειμένου ν’ ανεχθούν το παρακράτος, το οποίο ελέγχουν όλοι αυτοί. Πλήρωσαν με άπειρο αίμα ενός αδελφοκτόνου εμφυλίου αυτό το παρακράτος. Το παρακράτος, που είτε συνεργάστηκε με τους ναζιστές είτε την “κοπάνησε” μέχρι να φύγουν οι ναζιστές.

Το σύνολο δηλαδή των πολιτικών παραγόντων, οι οποίοι μονοπωλούν την εξουσία στη μεταπολεμική Ελλάδα, είναι εγκάθετοι λακέδες των Αγγλοαμερικανών. Με τα όπλα τούς επέβαλαν στον ελληνικό λαό. Όλες οι δήθεν μεγάλες πολιτικές οικογένειες της χώρας τέτοιες είναι. Οι οικογένειες των Παπανδρέου, των Μητσοτάκηδων, των Καραμανλήδων, των Μπενάκηδων κλπ., είναι εγκάθετοι των Άγγλων. Οι οικογένειες των Έβερτ, των Πάγκαλων ή των Ράλληδων, ήταν δοσίλογοι των Γερμανών. Οικογένειες “βρικολάκων”, οι οποίες ισχυροποιήθηκαν και πλούτισαν, “βυζαίνοντας” από το αίμα του ελληνικού λαού. Το αίμα, που χύθηκε άφθονο στα Δεκεμβριανά και στον εμφύλιο. Αυτοί επιβλήθηκαν με τα όπλα των ξένων και στα ίδια όπλα επενδύουν την επιβίωσή τους. Από τη στιγμή λοιπόν που σήμερα υπάρχει κίνδυνος για τα ιδιόκτητα κόμματά τους, αντιλαμβανόμαστε ότι δεν έχει γι’ αυτούς ιδιαίτερο κόστος ν’ απευθυνθούν στους προστάτες τους.

Το ελληνικό πολιτικό σύστημα μοιάζει με ένα παιδάκι, που κάνει ποδήλατο με βοηθητικές ρόδες. Ξεκινάει με αυτές και στη συνέχεια κάνει ποδήλατο φαινομενικά μόνο του. Στην πρώτη δυσκολία όμως —και προκειμένου να μην πέσει— ξαναχρησιμοποιεί τις “βοηθητικές”. Για όσο διάστημα δηλαδή οι Κωστάκηδες, οι Γιωργάκηδες ή οι Ντόρες μπορούν να μας ελέγχουν, εξυπηρετώντας ταυτόχρονα τα αφεντικά τους, το κάνουν χωρίς εξωτερική βοήθεια. Αν κινδυνεύσουν να χάσουν την εξουσία, τότε τα φωνάζουν, για να επαναφέρουν την κατάσταση εκεί όπου τους προστατεύει.

Αν καταλάβει κάποιος πώς κάνουν “ποδήλατο” χωρίς τις “βοηθητικές”, μπορεί ν’ ανακαλύψει τον σκληρό πυρήνα του παρακράτους. Οι ξένοι επιβάλουν τους ηγέτες

της επιλογής τους, αλλά αυτό δεν μπορεί από μόνο του να έχει μονιμότητα. Το παρακράτος είναι αυτό το οποίο τους δίνει μονιμότητα στις θέσεις που καταλαμβάνουν με τις ξένες σφαίρες. Το παρακράτος τούς δίνει εκείνη την υπεροχή έναντι των υπολοίπων, ώστε να μην ανατρέπονται. Άρα τι αναζητούμε; Τον μηχανισμό εκείνης της εξουσίας, που παραμένει αναλλοίωτος από τις όποιες πολιτικές και κοινωνικές εξελίξεις. Τον μηχανισμό, που δεν τον επηρεάζουν εσωτερικά “μικροπροβλήματα” όπως Παλάτια, Χούντες, “Αλλαγές” κλπ.. Τον μηχανισμό, που μπορεί να υποτάσσει τον λαό στην εξουσία και ταυτόχρονα μπορεί να δίνει επιλεκτικά υπεροχή σε κάποιους συγκεκριμένους εξουσιαστές.

Αντιλαμβανόμαστε ότι όλες αυτές οι “μεγάλες” οικογένειες δεν έχουν ένα απλό κληρονομικό “χάρισμα”. Έχουν ένα πολύ ειδικό δικαστικό “χάρισμα”. Η δικαστική εξουσία τούς δίνει μόνιμα υπεροχή έναντι των υπολοίπων. Η δικαστική εξουσία τούς εξαιρεί από τον νόμο, ο οποίος ισχύει για όλους τους υπολοίπους. Η δικαστική εξουσία τούς δίνει αθέμιτη υπεροχή και μας εξουσιάζουν σαν να είμαστε τα “κατοικίδιά” τους και το κράτος ιδιοκτησία τους. Αυτή είναι η μόνη εξουσία, που μπορεί να το κάνει. Όποιος έχει την εύνοιά της, στην πραγματικότητα ελέγχει όλο το κράτος και τις εσωτερικές λειτουργίες τις κοινωνίας. Ακόμα κι αυτές που φαινομενικά δεν ελέγχονται. Λειτουργίες, για παράδειγμα, οι οποίες έχουν σχέση με την “ελεύθερη” οικονομία και την πολιτική.

Όταν για την ίδια παρανομία κάποιος γίνεται πλούσιος, επειδή λέγεται Λάτσης και όλοι οι υπόλοιποι απειλούνται με φυλακή, ευνόητο είναι ότι ελέγχεται η οικονομική ζωή της χώρας. Όταν για την ίδια αντιδραστική πράξη κάποιος γίνεται “ήρωας”, επειδή λέγεται Τσίπρας και όλοι οι υπόλοιποι διώκονται μέχρι να φτύσουν αίμα, ευνόητο είναι ότι ελέγχεται η πολιτική ζωή της χώρας. Τα πάντα ελέγχονται, όταν μπορούν κάποιοι να “προωθούνται” με αθέμιτα μέσα στην κορυφή του τομέα όπου δραστηριοποιούνται. Ελέγχοντας οι “μεγάλες” οικογένειες τη δικαιοσύνη, είναι φυσικό τόσο να βολεύουν τα παιδιά τους όσο και να “φιλτράρουν” τα παιδιά των άλλων με κριτήρια πίστης και υπακοής προς αυτές. Ευνοημένοι όλοι αυτοί που “θαυμάζουν” τους Κωστάκηδες, τους Γιωργάκηδες και τις Ντόρες. Χωρίς εύνοια ούτε δεύτερη ματιά δεν θα τους έριχναν.

Η δικαιοσύνη έχει τα χαρακτηριστικά που της επιτρέπουν να το κάνει αυτό, χωρίς να επηρεάζεται από τις όποιες κοινωνικές αλλαγές μπορούν να συμβούν στον τόπο. Αυτό δεν αποτελεί μόνον δική μας διαπίστωση. Το έχουν αποκαλύψει μερικώς και κάποιοι άλλοι. Το έχουν πει ακόμα και μερικοί από τους “υπερέχοντες”. Γιατί; Διότι γνωρίζουν ότι η μισή αλήθεια είναι χειρότερη και από

το ψέμα. Πολλοί πασόκοι, για παράδειγμα, όταν θυμώνουν με τους δικαστές, τους “υπενθυμίζουν” ότι είναι οι ίδιοι που ήταν δικαστές και επί Χούντας. Αυτό είναι αλήθεια, αλλά είναι μόνον η μισή. Η υπόλοιπη έχει μεγαλύτερο “βάθος”. Οι δικαστές τής μεταπολίτευσης ήταν οι δικαστές που “κληρονομήσαμε” από τη Χούντα, τους οποίους η Χούντα είχε “κληρονομήσει” από το Παλάτι, το οποίο τους “κληρονόμησε” από τον δολοφόνο Σκόμπυ, ο οποίος τους “κληρονόμησε” από τους ναζιστές, οι οποίοι τους “κληρονόμησαν” από το φασιστικό καθεστώς του Μεταξά.

Αυτή η εξουσία είναι το σταθερό “ταβάνι” πάνω από το οποίο παραμένουν μόνιμα οι “εκλεκτοί” και κάτω από αυτό όλοι οι υπόλοιποι Έλληνες. Αυτή ορίζει τον απόλυτα φασιστικό άξονα της μεταπολεμικής περιόδου, ο οποίος “νοθεύει” τη δημοκρατία μας και την παραδίδει στην ιδιοκτησία μερικών οικογενειών. Ακριβώς, επειδή πρέπει να έχει τα ίδια χαρακτηριστικά μέσα στο χρόνο, δεν επιτρέπεται ούτε καν σ’ αυτές τις οικογένειες να “παίζουν” μ’ αυτήν. Δεν τη βάζουν ποτέ ανάμεσά τους στη σύγκρουση των συμφερόντων τους. Ποιος είναι αυτός ο οποίος τη διατηρεί πάντα στην τέλεια “ποιότητα”; Ο απόλυτα ειδικός στον φασισμό. Η εκκλησία. Μέσα από εκκλησιαστικές και παραεκκλησιαστικές οργανώσεις “φιλτράρονται” οι δικαστικοί για την “ποιότητά” τους. Αυτές οι οργανώσεις “εγγυώνται” για την “ποιότητα” αυτών που θα κάνουν καριέρα μέσα σ’ αυτήν και στη συνέχεια θα ηγηθούν. Δικαστικός, ο οποίος δεν έχει τις “ευχές” της εκκλησίας, ακόμα κι αν μπει στη δικαιοσύνη, θα δικάζει στα ειρηνοδικεία της επαρχίας μέχρι να πάρει σύνταξη.

Κατάλαβε ο αναγνώστης τι λέμε; Μέσα σε μια κοινωνία, η οποία θεωρητικά βρίσκεται σε μια διαρκή διαδικασία μετάλλαξης προς το δημοκρατικότερο, υπάρχει μια κυρίαρχη εξουσία, η οποία μέσα στο χρόνο διατηρεί ατόφια τα φασιστικά χαρακτηριστικά της, χωρίς να αλλάζει. Μια εξουσία, που διατηρεί εκείνα τα χαρακτηριστικά, τα οποία κάποτε ικανοποίησαν τους ναζιστές και σήμερα πρέπει να “ικανοποιήσουν” τη δημοκρατία. Αυτή είναι ο σκληρός πυρήνας του παρακράτους και αυτή είναι η απαραίτητη συνθήκη για να επιβιώσουν οι “υπερέχοντες” που μας κυβερνάνε. Στον αλληλοεκβιασμό μεταξύ των εγκάθετων κυβερνώντων και των δικαστικών στηρίζεται η μονιμότητα του σχεδιασμού. Οι μεν εκβιάζουν τους δε, αποσπώντας προνόμια και εξυπηρετήσεις και αυτό καθηλώνει τον λαό στην αδυναμία. Στην απόλυτη αδυναμία, εφόσον σ’ αυτήν την περίπτωση ακούγεται ως το απόλυτο αστείο η φράση ...“να ψάξει να βρει το δίκιο του”.

Η σημερινή οικονομική κρίση, σε συνδυασμό με το σκάνδαλο του Βατοπεδίου,

αυτήν τη σχέση απειλεί. Κινδυνεύουν να πάνε φυλακή ανώτατοι δικαστικοί και εκβιάζουν τους πολιτικούς ηγέτες. Οι πολιτικοί ηγέτες δεν ελέγχουν τον λαό και δεν μπορούν να επιβιώσουν, ρισκάροντας την προστασία των “παραδικαστικών”. Άρα, τι απομένει; Να κατεβάσουν ξανά τις “βοηθητικές”. Γι’ αυτούς είναι πλέον θέμα επιβίωσης να έρθουν οι ξένοι προστάτες να τους σώσουν. Δεν κινδυνεύουν απλά να χάσουν τις εξουσίες και τις θέσεις τους. Κινδυνεύουν να πάνε φυλακή και να καταστραφούν. Ελάχιστα απασχολεί κάποιον, ο οποίος δεν έχει μέλλον, το μέλλον των υπολοίπων και βέβαια της πατρίδας του. Ο “προβοκάτορας” των Εξαρχείων έχει πιαστεί με φορτίο “ναρκωτικών” και τώρα στην κυριολεξία “παρακαλάει” την “αστυνομία” να του αναθέσει μια “αποστολή”, για να σωθεί ο ίδιος.

Αυτό βλέπουμε σήμερα να συμβαίνει. Η ιστορία επαναλαμβάνεται και δυστυχώς για τους Έλληνες επαναλαμβάνεται με τον ίδιο απόλυτο τρόπο. Τα Δεκεμβριανά, που τους έσωσαν όλους αυτούς, επιχειρούν να επαναλάβουν. Τα δεδομένα είναι απόλυτα ίδια. Ποια είναι τα δεδομένα σήμερα; Υπάρχει ένας ελληνικός λαός πρακτικά ανεξέλεγκτος, ο οποίος στην κυριολεξία άρχισε να πεινάει. Τα κόμματα της μεταπολίτευσης είναι πλέον κόμματα “μαρκίζας”, κενά περιεχομένου. Κοντά σ’ αυτούς υπάρχει μια βρόμικη δικαιοσύνη, η οποία κατά παράβαση του όρκου της “συνεργάστηκε” με όλους αυτούς και άρα κινδυνεύει εξίσου. Άρα; Τι μας θυμίζει η κατάσταση; Μήπως την κατάσταση πριν τα Δεκεμβριανά; Τότε που ο λαός ήταν πραγματικά ανεξέλεγκτος και πεινούσε και ήθελε να πιει το αίμα τόσο των δοσίλογων όσο και των υπόλοιπων κλεφτών. Ποιος λείπει; Ο παράγοντας, που θα τους έδινε την ισχύ να μεθοδεύσουν τα Δεκεμβριανά. Ο Σκόμπυ.

Άρα, ποιος είναι ο στόχος τους; Να φέρουν τον ένοπλο “Σκόμπυ”, ώστε με τις “πλάτες” του να σκοτώσουν κάποιους Έλληνες, με σκοπό να τους διχάσουν και να τους ξαναπαράδωσουν στους εκλεκτούς τους. Να “αναβαπτιστεί” με το αίμα των Ελλήνων η προδοτική ηγεσία. Να “πλυθεί” μέσα από το ίδιο αίμα η δικαστική εξουσία. Να μισούν οι μισοί Έλληνες τους άλλους μισούς και να παραδοθούν εκ νέου στα κόμματα. Αυτό το οποίο έγινε στα Δεκεμβριανά. Με λίγες σφαίρες ο Γιώργος Παπανδρέου, που έγινε πρωθυπουργός με την “ψήφο” του Σκόμπυ, απέκτησε ψηφοφόρους. Με μία σφαίρα σήμερα ο ανυπόληπτος Γιώργος Παπανδρέου μπορεί να γίνει ο επίσης εκλεγμένος πρωθυπουργός. Ίδιος με τον παπού του. Πρωθυπουργός υπό την κηδεμονία ξένων ενόπλων δυνάμεων.

Η μεθόδευση της σημερινής κοινωνικής έκρηξης και οι πραγματικοί στόχοι των προβοκατόρων

Εδώ και αρκετό καιρό διαρρέουν δεξιά κι αριστερά φήμες, που θέλουν τους ιμπεριαλιστές σφοδρά ενοχλημένους με την Ελλάδα. Ενοχλημένους για τη στάση της απέναντι σε θέματα, τα οποία οι ίδιοι θεωρούν ζωτικά για την Νέα Τάξη. Θέματα, τα οποία αφορούν την τρομοκρατία, τη διαχείριση των αγωγών πετρελαίων, τον αντισιωνισμό, την αντι-ιμπεριαλιστική ρητορική κλπ.. Αν σ' αυτά προσθέσει κάποιος και την “ανυπακοή”, που πάντα ενοχλεί τα αφεντικά, εύκολα καταλαβαίνουμε τον λόγο που βιάζονται να διευθετήσουν το θέμα της Ελλάδας. Έχουν εξοργιστεί για τη στάση του λαού απέναντι στο σχέδιο Ανάν. Έχουν εξοργιστεί από τη στάση του λαού στο Μακεδονικό Ζήτημα κλπ.. Όλα αυτά και πολλά άλλα έχουν βάλει την Ελλάδα στο στόχαστρο κάποιων διεθνών κέντρων εξουσίας.

Είναι βέβαιον, δηλαδή, ότι εδώ και καιρό της την είχαν “στημένη” και άρα περίμεναν την κατάλληλη ευκαιρία. Σε τέτοιου είδους σχεδιασμούς ο αιφνιδιασμός είναι το μισό της επιτυχίας και αυτό το γνώριζαν ως έμπειροι ιμπεριαλιστές. Γι' αυτόν τον λόγο “περίμεναν”. Όμως, το “περιμένω” δεν έχει πάντα την ίδια σημασία για όλους. Διαφορετικό είναι το “περιμένω” του “θηρευτή” και διαφορετικό το “περιμένω” του παρατηρητή. “Περιμένω”, για τον θηρευτή, είναι επεμβαίνω ενεργά την κατάλληλη στιγμή, για να μεθοδεύσω μια κατάσταση. Δεν είναι το παθητικό “περιμένω” του παρατηρητή, που απλά θα περιγράψει μια κατάσταση. Γιατί το λέμε αυτό; Γιατί κάποιοι περίμεναν να οδηγηθεί η Ελλάδα στην ένταση της οικονομικής κρίσης προκειμένου να επέμβουν, αλλά ταυτόχρονα ήθελαν να είναι η Ελλάδα και η “πρώτη” στην οποία θα επέμβουν, για να διδάξουν τους υπολοίπους.

Άρα, το “περιμένω” γι' αυτούς ήταν η αναμονή μέχρι να μπει η Ελλάδα στη δίνη της οικονομικής κρίσης, αλλά ταυτόχρονα περίμεναν την ευκαιρία να “ρυθμίσουν” αυτοί την “επιτάχυνση” των φαινομένων. “Καταλύτης” αυτής της κρίσης ήταν το σκάνδαλο του Βατοπεδίου. Αυτό το σκάνδαλο ήταν η “σταγόνα”, που ξεχείλισε το “ποτήρι”. Άρα πρέπει να δούμε πρώτα αν και κατά πόσο κάποιοι ξένοι είχαν τη δυνατότητα να ρίξουν αυτήν τη μοιραία “σταγόνα” στο ελληνικό “ποτήρι”.

Ποιος ξεκίνησε το σκάνδαλο του Βατοπεδίου και πόσο αυτός ο άνθρωπος θα μπορούσε να είναι εκβιάσιμος από τους ξένους, ώστε να το ξεκινήσει, όταν αυτοί θα του έδιναν εντολή; Ο Κοντομηνάς είναι εκβιάσιμος από τους ξένους; Τους έχει κάποια ανάγκη, ώστε να υποτάσσεται σε εντολές τους; Βεβαίως και τους έχει ανάγκη και μάλιστα μεγάλη. Ο Κοντομηνάς ακόμα και σήμερα κινδυνεύει με την απόλυτη επιχειρηματική και προσωπική καταστροφή, αν δεν τον προστατεύσουν οι

ξένοι. Έχει εκκρεμότητες με τα διεθνή δικαστήρια για απάτες δισεκατομμυρίων με την Interamerican. Άρα υπάρχει μια “βάση” κοινών συμφερόντων μ’ αυτούς οι οποίοι θα μπορούσαν να τον σώσουν και άρα να του ζητήσουν “αντιπαροχές”. Δεν έχουμε κάποιες πληροφορίες, για να επιβεβαιώσουμε αυτόν τον ισχυρισμό, αλλά βρήκαμε μια “σκανδάλη”, η οποία ήταν διαθέσιμη σε κάποιους έμπειρους στους “πυροβολισμούς”.

Από τη στιγμή που είχαν τη δυνατότητα να “πυροβολήσουν” το παρακράτος, όλα τα άλλα ήταν εύκολα. Το παρακράτος, για να σωθεί, θα έβαζε τη γνωστή προβοκατόρικη “φωτιά” των νεανικών κινητοποιήσεων, ώστε να δημιουργήσει την “αντιπυρική ζώνη” και αυτοί με την ίδια “φωτιά” θα έκαιγαν τη χώρα. Αυτοί δηλαδή χρειάζονταν εκείνον που θα είχε το “σπίρτο” να βάλει την πρώτη “φωτιά” και κατόπιν αυτοί μόνοι τους θα την έκαναν ανεξέλεγκτη. Χρειάζονταν τον αφελή ή εγκληματία “αγρότη”, που θα έβαζε “φωτιά”, αγνοώντας τον “καιρό”. Το παρακράτος θα αγωνιζόταν να σώσει το τομάρι του και αυτοί θα αγωνίζονταν να βάλουν στο “χέρι” ένα ανεξάρτητο κράτος. Το παρακράτος θα αγωνιζόταν για να δημιουργήσει τη δική του “αντιπυρική ζώνη” και αυτοί θα προσπαθούσαν να μετατρέψουν ολόκληρη την Ελλάδα σε δική τους “αντιπυρική ζώνη”. Αυτά είχαν ως στόχο να μεθοδεύσουν οι ξένοι και γι’ αυτόν τον λόγο είχαν λόγους να “στριμώξουν” άσχημα το παρακράτος, προκειμένου να κάνει αυτά ακριβώς που τους βόλευαν.

Βόλεψε η “φωτιά” το παρακράτος, για να γλιτώσει από τη σημερινή παγίδα στην οποία έχει εγκλωβιστεί. Βόλεψε και τους υπολοίπους. Αυτά μεθόδευε ο πλανητικός “αστυνόμος”, για να εξασφαλίσει τη συμμαχία του τοπικού συμμοριτοπροβοκάτορα, ο οποίος πιάστηκε στα “πράσα” να κλέβει. Εδώ βρίσκονται τα συμπλέοντα συμφέροντα, στα οποία αναφερόμαστε. Κάποιοι, προκειμένου να σωθούν προσωπικά, έπαιξαν “παιχνίδια φωτιάς”, γνωρίζοντας ότι αυτά εξυπηρετούν τους ιμπεριαλιστές στα δικά τους παιχνίδια εις βάρος της χώρας. Επένδυσαν στην αναταραχή και τα επεισόδια. Ποιος ξέρει πόσοι “Ρουσόπουλοι” και “Βουλγαράκηδες” περίμεναν να “λουστούν” από αυτό το αθώο και νεανικό απαλλακτικό αίμα. Κατάλαβε ο αναγνώστης τον λόγο που σκότωσαν τον Αλέξη; “Είναι πολλά τα λεφτά Αλέξη”... που θα έλεγε και ο παλιός πρωταγωνιστής.

Έπρεπε δηλαδή να περιμένουμε να συμβεί μια τέτοια δολοφονική προβοκάτσια μετά την εκδήλωση του σκανδάλου του Βατοπεδίου, λόγω της σημαντικότητας αποκαλύψεων για το παρακράτος. Όλοι στον “δρόμο” που χάραξε ο πρωτοπόρος

“πυρπολητής” Ανδρέας Παπανδρέου. Απλά πράγματα. Πολιτικοί και δικαστικοί παράγοντες δεν δέχονται να πάνε φυλακή για εγκλήματα, τα οποία θεωρούν κεκτημένα “δικαιώματα” του σιναφιού τους. Προτιμούν να βάλουν “φωτιά” στη χώρα, αλλά φυλακή αρνούνται να πάνε. Θέτουν σε κίνδυνο την ασφάλειά της, προκειμένου να εξασφαλίσουν τη δική τους. Από τη στιγμή που αποκαλύφθηκαν στο Βατοπέδι, ήταν βέβαιο ότι ήθελαν —και είχαν τη δύναμη— να κάνουν μια τεράστια προβοκάτσια, προκειμένου να στρέψουν αλλού το ενδιαφέρον της κοινής γνώμης.

Γι’ αυτούς το ιδανικό ήταν —και αυτό επεδίωξαν— το απαλλακτικό πόρισμα της εξεταστικής επιτροπής της Βουλής να το βγάλουν εν μέσω του χάους. Να το βγάλουν σε μια τόσο προβληματική πραγματικότητα, που να περάσει σχεδόν απαρατήρητο. Πόσο τυχαίο μπορεί να είναι το γεγονός ότι την ημέρα της δημοσιοποίησης αυτού του πορίσματος ο Κούγιας επέλεξε να κάνει την προκλητική αίτηση για αποφυλάκιση των δραστών; Πόσο τυχαίο δηλαδή μπορεί να είναι να επιχειρήσει κάποιος να “τρελάνει” όλον τον κόσμο τη στιγμή που αυτό βολεύει μόνον αυτούς που θίγονται από τη δημοσιότητα και είναι οι εμπλεκόμενοι στο σκάνδαλο;

Δεν χρειάζεται δηλαδή κάποιος να είναι ιδιαίτερα ευφυής, για να καταλάβει ότι το παρακράτος έχει ανάγκη την ύπαρξη ενός μόνιμου “αναπτήρα”, για να βάζει “φωτιά” κάθε φορά που απειλείται με αποκαλύψεις. Τέτοιοι εύφλεκτοι “αναπτήρες” και άμεσα χρηστικοί είναι τα Εξάρχεια και οι πανεπιστημιακοί χώροι, λόγω του ασύλου. Το παρακράτος τα “εφεύρε” όλα αυτά και το ίδιο τεχνηέντως τα απέδωσε στους νέους σαν “καρπούς” της επαναστατικής τους πάλης. Το παρακράτος τα “διαφήμισε” με το δήθεν “μίσος” του, για να τα προστατεύσουν οι υπόλοιποι. Ευνόητο είναι λοιπόν ότι μέσα σ’ αυτούς τους χώρους αυτοί οι οποίοι διαπρέπουν είναι παρακρατικοί. Παρακρατικοί είναι οι μονίμως “διακριθέντες” και ποτέ “συλληφθέντες” γνωστοί-άγνωστοι. Πραγματικοί παρακρατικοί του “βαθέως” κράτους και όχι χαφιέδες της αστυνομίας. Παρακρατικοί, τους οποίους δεν γνωρίζει η αστυνομία. Παρακρατικοί με πολιτικές, δικαστικές και διπλωματικές διασυνδέσεις και όχι “βαποράκια” της αστυνομίας.

Αυτοί λοιπόν οι παρακρατικοί κάνουν τον “αναπτήρα” των Εξαρχείων εύχρηστο για το παρακράτος. Γνωρίζουν τι θα γίνει, προτού γίνει. Γνωρίζουν τι θα κάνουν, προτού το κάνουν. Παρακρατικοί υψηλών φιλοδοξιών και ανωτάτων πτυχίων. Εκεί κάνουν το “αγροτικό” τους, προκειμένου να ανταμειφθούν με υψηλές πολιτικές ή άλλες καριέρες. Έτσι εξηγείται το γεγονός ότι πρόσφατα η αφελής Αστυνομία

κατέθεσε πρόταση για να “καθαρίσει” τα Εξάρχεια και της το αρνήθηκε ο Ρουσόπουλος, ως υπουργός Επικρατείας. Τα Εξάρχεια ...τους είπε, είναι ένας “χώρος κουλτούρας και ενός άλλου πολιτισμού”. Πονηρός ο Θόδωρος. Γνώριζε τι έκανε και πού βρίσκονται τα “ασφάλιστρά” του. Θα τους σώσω εγώ τώρα, για να με σώσουν κι αυτοί τη δύσκολη ώρα.

Γι’ αυτόν τον λόγο κάναμε τόσο μεγάλη ανάλυση σε θέματα κοινωνικών αντιδράσεων. Κάποιοι επεδίωκαν να δημοσιεύσουν την προκλητική “απαλλαγή” μόνον αφού προηγουμένως είχαν δημιουργήσει την “αντιπυρική ζώνη”. Όταν θα προλάβαιναν —για άσχετο λόγο— να βγάλουν τους νέους στους δρόμους να τα κάνουν γυαλιά-καρφιά, πριν προλάβουν οι πολίτες να στραφούν εναντίον των πολιτικών και των δικαστικών παραγόντων που εμπλέκονται σ’ αυτό. Μετά από τα τεράστια επεισόδια που προηγήθηκαν, ποιος θα βγει σήμερα να διαδηλώσει για τη διαφθορά και το κουκούλωμα; Ποιος θ’ ασχοληθεί σήμερα με ένα “παλιοχώραφο” στην κατάσταση που βρισκόμαστε; Τώρα, “αθώοι” πλέον πολιτικοί και δικαστικοί παράγοντες και με τη συνταγματική “νομιμότητα” που τους εξασφαλίζει το πόρισμα της εξεταστικής επιτροπής της Βουλής, θ’ αρχίσουν πάλι τα κατηχητικά. Θα προσπαθήσουν να μας πείσουν ότι πρέπει να ηρεμήσουμε, γιατί προέχει η εθνική ανασυγκρότηση και απαραίτητο στοιχείο γι’ αυτήν είναι η “ηθική” των “παραπλανηθέντων” πολιτικών και των “εκκλησιαζομένων” δικαστικών που τους έκριναν και που δεν κρίθηκαν οι ίδιοι.

Γιατί λοιπόν οι πολιτικοί να μην “εκθειάζουν” την επαναστατικότητα των νέων; Γιατί να μην “θαυμάζουν” τις διάφορες “ανοιξιάτικες”, “βελούδινες” και “πορτοκαλί” επαναστάσεις της πλάκας; Γιατί να μην τους αποκαλούν “ήρωες”; “Ήρωες” είναι αυτοί που σώζουν ανθρώπους και οι νέοι σήμερα τους έσωσαν όλους αυτούς τους διεφθαρμένους. Η αφέλεια και η άγνοια των νέων τούς απάλλαξε από τις κατηγορίες και γλίτωσε τις καριέρες τους. Μαζί μ’ αυτήν τη “σωτηρία” τούς απάλλαξε και από κάποια άλλα πολιτικά προβλήματα που τους απειλούσαν. “Καπέλωσε”, για παράδειγμα, την αγροτική κινητοποίηση στη Θεσσαλία, που θα τους δημιουργούσε πρόβλημα. Όσο και να απειλούν πλέον οι αγρότες, είναι “καπελωμένοι”. Στα σπίτια τους να πάρουν την “Εθνική Οδό”, κανένας δεν θα τους δώσει σημασία. Μπούχτισε ο κόσμος από εικόνες “μάχης”. Θέλει ησυχία. Μαζί μ’ αυτούς βολεύονταν και οι ιμπεριαλιστές, εφόσον μέσα από τα επεισόδια έχουν τη δυνατότητα να επιτύχουν αυτό το οποίο σε άλλη περίπτωση θα απαιτούσε πόλεμο και είναι ο έλεγχος του ελληνικού κράτους.

Την ίδια ώρα, δηλαδή, που οι παρακρατικοί αγωνίζονταν να σώσουν τα τομάρια

τους, οι ξένοι εκμεταλλεύονταν την κατάσταση, προκειμένου να ελέγξουν το ίδιο το κράτος. Το έκαναν πρόσφατα στην Ουκρανία με την “πορτοκαλί” επανάσταση και δεν τους ήταν δύσκολο να το επαναλάβουν και στην Ελλάδα. Άλλωστε το έχουν ξανακάνει. Με τους “ήρωες” του Πολυτεχνείου ελέγχουν την Ελλάδα της μεταπολίτευσης. Πάντα επιτυγχάνουν τους στόχους τους, στηριζόμενοι στις “πλάτες” των νέων. Μερικές προβοκάτσιες τους αρκούσαν, για να οδηγήσουν την κατάσταση στο σημείο όπου τους ευνοούσε. Οι νέοι θα “καθρεφτίζονταν” στον “καθρέφτη” της ματαιοδοξίας του νικητή και αυτοί θα έκαναν τη δουλειά τους. “Ήρωες” και πάλι οι νέοι. “Ήρωες” μόνον για τους ίδιους, εφόσον τους παρέδιδαν μια χώρα, η οποία θα απαιτούσε κατακτητικό στρατό για να περιέλθει στα χέρια τους.

Πώς πιστεύουμε ότι έγινε η μεθόδευση της επέμβασης των ξένων “αφεντικών”; Μέσα σε συνθήκες έντονης κοινωνικής οργής —εξαιτίας του σκανδάλου— το παρακράτος έβαλε έναν ένστολο —και άρα “ευδιάκριτης” ιδιότητας άνθρωπο— να δολοφονήσει εν ψυχρώ έναν ανήλικο μαθητή. Γιατί; Για να “χρεωθεί” η δολοφονία άμεσα στην αστυνομία. Η επιλογή του στόχου ήταν επίσης πολύ συγκεκριμένη. Δεν δολοφόνησαν έναν εργάτη ή έναν αγρότη, γιατί εκεί τα πράγματα θα ήταν δύσκολα. Οι θιγμένοι θα ήταν αρκετά έμπειροι, για να αγνοήσουν την αστυνομία και να στραφούν εναντίον της ίδιας της πολιτικής ηγεσίας. Αρκετά επαγγελματίες, για να μην παρασυρθούν σε καταστροφές εις βάρος συναδέλφων τους. Αρκετά βιοπαλαιστές, για να μην στερήσουν τα μεροκάματα συναδέλφων τους. Αρκετά έμπειροι, για να μην παρασυρθούν από την προβοκάτσια.

Δολοφονώντας έναν ανήλικο μαθητή, γνώριζαν ότι ερέθιζαν μια ευαίσθητη και ευέξαπτη μερίδα της κοινωνίας, η οποία όμως είναι άσχετη και ως εκ τούτου προβλέψιμη στις αντιδράσεις της. Θα την ερέθιζαν και αυτή θα έβγαινε στους δρόμους με όριο να σπάσει μερικές τζαμαρίες και να πετάει μολότοφ πίσω από τα κάγκελα των πανεπιστημιακών ιδρυμάτων. Η αντίδραση δηλαδή ήταν αυτή που τους εξυπηρετούσε. Θα ήταν θεαματική για τα τηλεοπτικά δελτία και καταστροφική για κάποιους συμπολίτες μας. Θα προκαλούσαν ένα ψευδοχάος και ταυτόχρονα θα εξασφάλιζαν στους πολιτικούς και τη συμμαχία μερικών “νοικοκυραίων”, οι οποίοι θα τους έδιναν έναν ρυθμιστικό ρόλο, προκειμένου να έχουν δικαίωμα να επεμβαίνουν κατά βούληση.

Από τη στιγμή λοιπόν που δολοφόνησαν τον ανήλικο, όλα ήταν ελεγχόμενα, εφόσον ήταν προβλέψιμα. Ήταν βέβαιο ότι την επόμενη ημέρα θα είχαμε βίαιες και άρα θεαματικές διαδηλώσεις, εφόσον αυτές θα ήταν διαδηλώσεις νέων. Θα

ήταν σίγουρα τέτοιες, γιατί θα ήταν και οι ίδιοι οι παρακρατικοί ανάμεσα στους διαδηλωτές. Θα ήταν επαγγελματίες προβοκάτορες αυτοί οι οποίοι θα τις υποκινούσαν. Η εφαρμογή θα ήταν απλή και πολυδοκιμασμένη. Μέσα σ' αυτό το χάος της διαμαρτυρίας και της οργής, παρακρατικοί, πάνω στον “ενθουσιασμό” τους, θα συγκρούονταν με την αστυνομία, ώστε από τις αντιδράσεις της να εξοργίσουν παραπάνω τους νεαρούς διαδηλωτές. Ταυτόχρονα θα επιχειρούσαν και την καταστροφή των καταστημάτων του κέντρου της Αθήνας. Γιατί; Για να μεθοδεύσουν τη λεηλασία από τους οικονομικούς μετανάστες.

Αυτούς είχαν ως βασικό στόχο να βγάλουν στο δρόμο. Τους μετανάστες, των οποίων τη φτώχεια και την απελπισία θα εκμεταλλεύονταν, αλλά και τα “χρέη” των ηγεσιών τους. Όλοι οι αλλοδαποί έμποροι ναρκωτικών, όπλων και μαστροποί —τους οποίους τους γνώριζε το παρακράτος και τους οποίους προφανώς μπορούσε να εκβιάζει— θα ήταν αυτοί που θα τους έβγαζαν στο δρόμο για λεηλασία. Αυτοί θα τους “εγγυούνταν” την ασφάλειά τους. Γιατί αυτό ήταν το ζητούμενο; Γιατί η λεηλασία των ξένων μεταναστών θα εξόργιζε τους Έλληνες. Επένδυσαν δηλαδή στα μονίμως υπάρχοντα ένστικτα ξενοφοβίας ενός λαού, για να τον φέρουν σε ρήξη με τους μετανάστες. Στα συμβατικά ένστικτα ενός συμβατικού χριστιανικού λαού.

Αν κατάφερναν τη ρήξη των Ελλήνων με τους ξένους μετανάστες, θα είχαν πετύχει όλους τους στόχους τους. Μια ρήξη κολοσσιαίων διαστάσεων, εφόσον μοιάζει με εμφυλιοπολεμική ρήξη, δεδομένου του τεράστιου ανθρώπινου όγκου των μεταναστών, που υπάρχουν σήμερα στην Ελλάδα. Οι μετανάστες θα αντιμετώπιζονταν νομικά σαν διωκόμενη μειονότητα και θα ενεργοποιούνταν νόμοι του Συμβουλίου Ασφαλείας. Θα αρκούσαν μερικές δολοφονίες ξένων και Ελλήνων από το παρακράτος και θα βυθιζόμασταν στο χάος. Σε ένα χάος όμως με αστυνομία “στιγματισμένη” και αδύναμη να ελέγξει την κατάσταση, τι απομένει; Η ξένη βοήθεια.

Το ίδιο το ελληνικό κράτος θα ζητούσε τη “βοήθεια” των συμμάχων του. Το ίδιο το ελληνικό κράτος θα εξαναγκαζόταν να ζητήσει “βοήθεια”, εφόσον μπορούν να το αναγκάσουν. Ο θάνατος ενός Πακιστανού μετανάστη θα “ωθούσε” την κυβέρνηση του Πακιστάν να ζητήσει μέτρα προστασίας των υπό άμεσο κίνδυνο ομοεθνών της. Αν σκεφτεί κάποιος την πολυεθνικότητα της κοινότητας των οικονομικών μεταναστών που βρίσκονται στην Ελλάδα, αντιλαμβάνεται το μέγεθος και την ένταση της πίεσης που θα ασκούνταν στην ελληνική κυβέρνηση. Αντιλαμβάνεται την ποιότητα του “άλλοθι”, που θα εξασφάλιζε η κυβέρνηση του

παρακράτους. Θα ζητούσε ένοπλες ομάδες καταστολής, για να επιβάλουν την τάξη. Ξένες ένοπλες δυνάμεις θα έμπαιναν στη χώρα και δεν θα διαμαρτυρόταν κανείς. Ο “Σκόμπυ” θα επέστρεφε πανηγυρικά.

Από εκεί και πέρα ήταν θέμα χρόνου ο έλεγχος των πάντων. Θα μας ξαναεπέβαλαν τους ίδιους ηγέτες με νέους όρους. Θα μας τους επέβαλαν εύκολα, εφόσον αυτούς θα αναγνώριζαν οι ίδιοι σαν επίσημους “συνομιλητές” τους. Θα μας τους επέβαλαν εύκολα, εφόσον αυτούς θα αναγνώριζαν σαν αξιόπιστες “εγγυήσεις” για να την εξασφάλιση των ζωογόνων δανείων, που έχει ανάγκη το κράτος για να λειτουργήσει. Θα “έπειθαν” τον λαό ότι τον συμφέρει να βρίσκεται υπό την ηγεσία του Γιωργάκη, τον οποίο “συμπαθούν” οι δυνάμεις κατοχής. Θα “έπειθαν” τον λαό ότι τον συμφέρει να βρίσκεται υπό την ηγεσία της Ντόρας, η οποία είναι η “αγαπημένη” της οικογένειας Μπους. Πατρίδα μπορεί να μην είχαμε, αλλά θα είχαμε “μέσον” στους κατακτητές. Αν ήμασταν και “φρόνιμοι”, μπορεί και να μας αφήνανε κάποτε να “ψηφίσουμε” τους εκλεκτούς τους. Το έκαναν κάποτε και δεν είχαν πρόβλημα να το ξανακάνουν.

Κάθε φορά που ο ελληνικός λαός θα διαμαρτυρόταν, θα αρκούσε στην “ειρηνευτική” δύναμη μια προβοκάτσια να “παρατείνει” την παραμονή της. Πότε κάποιος ξένος και πότε κάποιος Έλληνας νεκρός θα τους νομιμοποιούσε σαν δύναμη “βοήθειας”. Θα έκαναν και ένα ξεκαθάρισμα των αντιπάλων των λακέδων τους και θα έλυναν όλα τους τα προβλήματα. Όποιος Έλληνας πολιτικός —ή δύναμη πολιτικός— τους ενοχλούσε, θα “έφευγε” με συνοπτικές διαδικασίες, εφόσον τον θάνατό του θα μπορούσαν να τον αποδίδουν σε όποιον τους βόλευε. Θα τον “έκλαιγαν” μάλιστα οι ίδιοι που τον σκότωσαν και “έχασε” η Ελλάδα ένα εκλεκτό της τέκνο.

Μιλάμε για τελειωμένη υπόθεση, αν καταφέρουν και εισβάλουν, εξασφαλίζοντας μια τυπική νομιμότητα. Όσο έφυγαν οι στρατιωτικές δυνάμεις της Βρετανίας από την Κύπρο, τόσο θα έφευγαν και οι δυνάμεις τους από την Ελλάδα. Όσο έφυγαν οι δυνάμεις του “ΟΗΕ” από το Κοσσυφοπέδιο, τόσο θα έφευγαν και οι δυνάμεις τους από την Ελλάδα. Ο απόλυτος ορισμός της μονιμότητας του προσωρινού. Προσωρινή είναι η διοίκηση του Κοσσυφοπεδίου από τους Δυτικούς και προσωρινή διοίκηση θα αποκτούσε και η Ελλάδα. Μέχρι να ξεπεράσει την κρίση, της οποίας όμως η ρύθμιση θα βρισκόταν στα χέρια των προσωρινών. Υπό ξένη διοίκηση η θεωρητικά ανεξάρτητη Ελλάδα. Η πρωτεύουσα ενός σύγχρονου ευρωπαϊκού κράτους μέσα σε λίγες μέρες θα γινόταν μια νέα Πρίστινα με ευδιάκριτες πράσινες και κόκκινες “γραμμές”. Μια νέα Πρίστινα στα υποβαθμισμένα Βαλκάνια.

Συνηθισμένα τα βουνά στα χιόνια για τη διεθνή κοινή γνώμη, η οποία δεν θα αντιδρούσε καθόλου, εφόσον έχει μια πάγια αντίληψη για τους “ταραξίες” και ειδικά τους Βαλκάνιους.

Με ξένες ένοπλες δυνάμεις κατοχής στη χώρα θα έλεγχαν τα πάντα. Με “ανοιχτά” όλα τα ζητήματα της χώρας θα μπορούσαν να την απειλούν ανά πάσα στιγμή με απόλυτη διάλυση. Θα παραμένουν στη χώρα και θα τους “ευγνωμονούμε” γι’ αυτό. Θα τους “ευγνωμονούμε” για την ησυχία στη Μακεδονία, στη Θράκη αλλά και στην Ήπειρο. Οι κυβερνήσεις των δοσίλογων θα υπογράφουν ό,τι τους ζητάνε με το “άλλοθι” της επιβίωσης. Θα δώσουμε το όνομα της Μακεδονίας, θα περάσει το σχέδιο Ανάν, θα αναγνωρίσουμε εθνικά δικαιώματα στη μουσουλμανική μειονότητα, θα αναγνωρίσουμε περιουσίες στους Τσάμηδες κλπ., θα κάνουμε ό,τι θέλουνε στο όνομα της επιβίωσης του κράτους.

Το όλο θέμα δηλαδή είναι να μην μπουν ξένες ένοπλες δυνάμεις στη χώρα σου. Αν αυτές μπουν, “τελείωσες”. Δεν υπάρχει καμία πιθανότητα να ελέγξεις την κατάσταση. Όπου υπάρχει υπόβαθρο έντασης, θα εγκατασταθούν και αποκτούν τη δυνατότητα να σου προκαλούν “συμφόρηση” κατά το δοκούν. Αν μπουν δηλαδή στην Αθήνα, μπήκαν παντού. Θα στείλουν έναν παρακρατικό να σκοτώσει κάποιον προσφυγικής καταγωγής Μακεδόνα στο όνομα της “Μακεδονίας του Αιγαίου” και θα πάνε για το “καλό” σου να στήσουν “ειρηνευτική” βάση στη Μελίτη της Φλώρινας. Το ίδιο μπορούν να κάνουν παντού. Μετά θα τρέχεις και δεν θα φτάνεις. Τριακόσια μέτωπα την ημέρα μπορούν να σου ανοίγουν, τρομοκρατώντας τον λαό και δικαιολογώντας μειοδοσίες των δικών τους δοτών εξουσιών.

Κατάλαβε ο αναγνώστης τον λόγο που στον βασικό τίτλο του κειμένου κάνουμε έκκληση να προστατεύσουν την αστυνομία; Όποια κι αν είναι η άποψή μας γι’ αυτήν, πρέπει να την προστατεύσουμε πάση θυσία, γιατί σε διαφορετική περίπτωση θα φανεί ότι δεν ελέγχει την κατάσταση και άρα κάποιιοι θα τρέξουν ν’ ανοίξουν τις “κερκόπορτες” του ελληνικού κράτους. Είτε την αγαπάμε είτε όχι, πρέπει ν’ ακολουθήσουμε με τον πιο απόλυτο τρόπο τις υποδείξεις της, για να μην βρεθεί το επικίνδυνο “κενό”. Όταν θα περάσει η “μπόρα”, θα έχουμε τον χρόνο να δούμε και τον δικό της ρόλο στην υπόθεση. Τα ανάλογα αφορούν και τους μετανάστες. Δεν πρέπει να πειραχθεί ούτε ένας μετανάστης, γιατί και πάλι θ’ ανοίξουν οι “πόρτες” της αβύσσου. Κάποιοι ξένοι ομοεθνείς τους έχουν ήδη έτοιμα τα χαρτιά, που ζητούν την προστασία των ομοεθνών τους στην “ανεξέλεγκτη” χώρα. Τα “μάτια” μας μόνον μόνον μας μπορούμε να τα “βγάλουμε”.

Τώρα θα φανεί γιατί με τόση μεθοδικότητα και τόση “ευαισθησία” κάποιοι ευνόησαν την εισροή οικονομικών μεταναστών στη χώρα. Τώρα θα φανεί γιατί ο Γιωργάκης Παπανδρέου —και εγγονός του διορισμένου από τον Σκόμπυ πρωθυπουργού του εμφυλίου— χρηματοδοτούσε αδρά όλες τις “μη κυβερνητικές” οργανώσεις, οι οποίες “όργωναν” τη χώρα, για να εντοπίσουν και να καταγράψουν μειονότητες. Τώρα θα φανεί γιατί η Ντόρα —και κόρη του Μητσοτάκη— ανέλαβε το υπουργείο εξωτερικών και “έσβησε” αμέσως τις παρανομίες του Γιωργάκη. Τώρα θα επιχειρήσουν να χρησιμοποιήσουν τους μετανάστες και άρα τώρα θα καταλάβει κάποιος τον λόγο που τους είναι χρήσιμοι. Έχουν πλέον στη διάθεσή τους μια σοβαρή “μειονότητα” του 20%, η οποία νομιμοποιεί την παρουσία τους στη χώρα ως προστάτες.

Μια μειονότητα, η οποία είναι πολύ πιο επικίνδυνη απ’ όσο φανταζόμαστε. Μια μειονότητα πολύ πιο οπλισμένη απ’ όσο φαίνεται. Μια μειονότητα με πολύ πιο σκληρή ηγεσία από την ηγεσία του ΚΚΕ, που κάποτε προκάλεσε τον εμφύλιο. Γιατί; Διότι μιλάμε για οργάνωσή της με στόχο τη δημιουργία αποσταθεροποιητικών φαινομένων. Φυσικά δεν αναφερόμαστε στους χιλιάδες μετανάστες του μόχθου. Στους ανθρώπους που πραγματικά βρέθηκαν από την ανάγκη μπροστά στην πόρτα μας. Στους ανθρώπους που πραγματικά αξίζουν την αγάπη μας, ως συνάνθρωποι που βρέθηκαν σε όρια τα οποία κάποτε μπορεί να αφορούν και εμάς τους ίδιους. Στους ανθρώπους που πραγματικά σέβονται το ψωμί που τρώνε και ποτέ δεν θα σκέφτονταν να μας κάνουν κακό.

Εμείς μιλάμε γι’ αυτούς που κρύβονται πίσω από αυτούς με πανομοιότυπες ιδιότητες αλλά όχι με πανομοιότυπους στόχους. Εδώ και χρόνια προετοιμάζεται μια κατάσταση, την οποία πολλοί τη γνωρίζουν και λίγοι μπορούν να αξιολογήσουν τη σοβαρότητά της. Έμπειροι στην πρόκληση χαοτικών καταστάσεων Κοσσοβάροι έχουν έλθει στη χώρας μας σαν δήθεν οικονομικοί μετανάστες. “Μετανάστες”, οι οποίοι έχουν εξασφαλίσει την “αυτοχρηματοδότησή” τους από τη διαχείριση του σκληρού εγκλήματος στην πατρίδα μας. Φήμες ακούγονται για μεταφορά και αποθήκευση στη χώρα μας βαρέως οπλισμού. Όλοι αυτοί έχουν έρθει για κάποιον λόγο στην Ελλάδα. Όλοι αυτοί έχουν “πλάτες” στο εξωτερικό. Στις πολιτικές ηγεσίες των μεγάλων κρατών και στα διεθνή μέσα μαζικής ενημέρωσης. Κολλητοί του “ειρηνιστή” Κουσνέρ είναι όλοι αυτοί, εφόσον αυτός τους δημιούργησε, όταν ήταν “προσωρινός” διοικητής του Κοσσόβου. Του Εβραίου, που παριστάνει τον υπουργό των εξωτερικών της “φίλης” Γαλλίας του Εβραίου Σαρκοζί.

Αυτό δηλαδή το οποίο είδαμε δεν ήταν κεραυνός εν αιθρία. Προετοιμάζεται από χρόνια η οργάνωση της μειονότητας με προσανατολισμό τη “διεκδίκηση” κατά τα πρότυπα του Κοσσόβου. Όλοι θυμόμαστε τον περίφημο “αριστούχο” Τσενάι. Πριν πάρει τους βαθμούς του στο σχολείο, οι κάμερες ήταν έξω από αυτό, για να καταγράψουν τις αντιδράσεις των “πρωτόγονων” γηγενών. Ποιος ειδοποιούσε τις κάμερες; Ποιος έδινε εντολές σε κάποιους να δημιουργούν πρόβλημα με τους βαθμούς και όχι να λύνουν προβλήματα μ’ αυτούς; Ποιος χρηματοδοτεί τις πανάκριβες σπουδές του Τσενάι στο Χάρβαρντ; Τι σπουδάζει; Γιατρός, για να σώζει ανθρώπους ...μηχανικός, για να χτίζει γέφυρες ...ή μήπως πολιτικές επιστήμες, για να διαχειρίζεται μειονοτικά προβλήματα και διεκδικήσεις; Όταν επιστρέψει στην Ελλάδα, ποιο θα είναι το αντικείμενο της δραστηριοποίησής του;

Εδώ και χρόνια δηλαδή χτίζεται μια κατάσταση μέσα στις τάξεις των μεταναστών. Αντιλαμβανόμαστε ότι τα καλά μας λόγια για τους μετανάστες δεν είναι προϊόν υποκρισίας και δημοσιοσχεσίτικης λογικής. Όσο εχθροί είναι αυτοί οι κατά κύριο λόγο Κοσσοβάροι προβοκάτορες για τους Έλληνες, άλλο τόσο είναι και για τους μετανάστες. Αυτοί θα είναι τα μεγάλα θύματα της κατάστασης. Αυτούς θα βάλουν μπροστά οι προβοκάτορες για ασπίδα τους. Αυτοί, άθελά τους, θα γίνουν τα μεγάλα θύματα των κοινωνικών συγκρούσεων. Άνθρωποι, οι οποίοι ήρθαν στην πατρίδα μας, για να γλιτώσουν τις ζωές τους από τις κοινωνικές συγκρούσεις στις πατρίδες τους, θα βρεθούν ξαφνικά μεταξύ “σφύρας” και “άκμονος”. Άνθρωποι, οι οποίοι αναζήτησαν στην πατρίδα μας την πρόοδο μέσα σε συνθήκες κοινωνικής ειρήνης, θα βρεθούν σε μια κοινωνική κόλαση. Ο Πακιστανός ή ο Ιρακινός θα βρεθεί σε ένα εχθρικό περιβάλλον, που θα του αρνείται το μεροκάματο, την ίδια ώρα που ο προβοκάτορας θα πλουτίζει. Ο Αλβανός, που κάνει τρεις δουλειές για να επιβιώσει, θα βλέπει τον ομοεθνή του, που με τις πράξεις του τον δυσφημίζει, να σχεδιάζει χειμερινές διακοπές στην Ελβετία από τα κέρδη των ναρκωτικών.

Οι “προφήτες” της Νέας Τάξης

Ποια είναι η απόδειξη των όσων ισχυριζόμαστε; Το προφανές χάρισμα της “προφητείας”, που είχαν για άλλη μία φορά οι ξένοι ιμπεριαλιστές. Η εκνευριστική ακρίβεια αυτού, που “προφητεύει” τις δικές του πράξεις. Αυτό δεν είναι κάτι το πρωτοφανές. Οι Άγγλοι και οι Αμερικανοί είναι ειδικοί στις “προφητείες”, που αφορούν την Ελλάδα. “Προφητεύουν” πράγματα που θα κάνουν οι Έλληνες, πριν καν τα σκεφτούν οι ίδιοι. Οι Γερμανοί, ακόμα δεν είχαν φύγει από την Ελλάδα και οι Άγγλοι “προφήτες” προέβλεπαν εμφύλιο. Έναν εμφύλιο, που στη συνέχεια

ξεκίνησε με αγγλικές σφαίρες. Γιατί “προφήτευαν”; Γιατί είχαν σκοπό να εισβάλουν στρατιωτικά σε μια συμμαχική χώρα και έπρεπε να προετοιμάσουν τη διεθνή κοινή γνώμη, για να μην αντιδράσει. Έπρεπε να “πείσουν” τους λαούς ότι δεν εισβάλουν στρατιωτικά στην Ελλάδα για δικά τους συμφέροντα, αλλά ότι εισβάλουν για το “καλό” του ελληνικού λαού. Για το “καλό” της δημοκρατίας και της ελευθερίας.

Τα ανάλογα κάνουν σε άλλες κλίμακες, όποτε τους χρειάζεται. Όποτε χρειάζονται διορθωτικές κινήσεις, οι οποίες πρέπει να δικαιολογηθούν στη διεθνή κοινή γνώμη, αυτοί “προφητεύουν”. Στην περίπτωση του Πολυτεχνείου, για παράδειγμα, είχαμε και πάλι τα ίδια φαινόμενα κληρονομικού “χαρίσματος”. Τα τηλεοπτικά τους συνεργεία είχαν φτάσει στην Ελλάδα πολύ πριν ξεκινήσουν τα επεισόδια. Πολύ πριν οι Έλληνες καταλάβουν ότι θα “ξεσηκωθούν”, το γνώριζαν οι Άγγλοι και οι Αμερικανοί. Όταν στη συνέχεια “δικαιώθηκαν” και τα επεισόδια ξεκίνησαν και πάλι δεν φέρθηκαν φυσιολογικά. Τα γεγονότα διαδραματίζονταν στους χώρους της Νομικής και τα τηλεοπτικά τους συνεργεία τα “έστησαν” απέναντι από την πύλη του Πολυτεχνείου. Γνώριζαν οι Άγγλοι και οι Αμερικανοί ότι κάποιοι Έλληνες θα “δοξαστούν” στην πύλη του Πολυτεχνείου, πριν το καταλάβουν και οι ίδιοι και πάνε σ’ αυτό.

Σήμερα γινόμαστε μάρτυρες μιας ίδιας τακτικής. Σε μια Αθήνα, όπου ακόμα μυρίζει το καμένο “κιάσκι” του φρουρού στον “Άγνωστο Στρατιώτη” από τα προηγούμενα επεισόδια με τους φοιτητές, αυτοί κατάλαβαν αμέσως ότι τα σημερινά επεισόδια θα είναι διαφορετικά και πολύ πιο σημαντικά. Τα τηλεοπτικά τους συνεργεία είχαν αρχίσει να καταφθάνουν στην Αθήνα πριν την έναρξη των επεισοδίων. Από τη δεύτερη κιόλας ημέρα των επεισοδίων το CNN “προφήτευε” ότι αυτά τα επεισόδια δεν θα τερματιστούν άμεσα, αλλά θα έχουν συνέχεια. Ποιοι είναι τέλος πάντων; Τα παιδιά του Απόλλωνα και προϊστάμενοι της Πυθίας; Πρώτο θέμα των αγγλοαμερικανικών συμφερόντων —και εβραϊκής ιδιοκτησίας— διεθνών ΜΜΕ έγινε η “ταραχή” στην Αθήνα. Προφανώς συγκλονίστηκαν. Το είπαν άλλωστε και οι ίδιοι, όταν δυσφημούσαν την “ανίκανη” και “διεφθαρμένη” αστυνομία, που ήταν και “δολοφονική”. Η δολοφονία του Αλέξη τους συγκλόνισε όλους αυτούς, γιατί αυτοί προφανώς είναι αγνοί και “άβγαλτοι”. Δεν ξέρουν απ’ αυτά.

Η δολοφονία του Αλέξη “συγκλόνισε” αυτούς, οι οποίοι δεν υπάρχει ημέρα του χρόνου που να μην σκοτώσουν κάποιον άνθρωπο ανεξαρτήτου εθνικότητας σε οποιοδήποτε σημείο του Πλανήτη. Η εν ψυχρώ δολοφονία της ελληνικής αστυνομίας “συγκλόνισε” τους Αμερικανούς, που μόνον στη χώρα τους θάβουν σε

ετήσια βάση πάνω από δέκα χιλιάδες νεκρούς από χρήση πυροβόλων όπλων, στην πλειοψηφία τους θύματα της αστυνομικής βίας. “Συγκλόνισε” και τους Άγγλους, που ακόμα δεν μαράθηκαν τα λουλούδια στον τάφο του μετανάστη, τον οποίο εκτέλεσε η βρετανική αστυνομία στο Μετρό του Λονδίνου. “Συγκλόνισε” και τους Εβραίους, οι οποίοι δεν καταγράφουν καν στα συμβάντα της αστυνομίας του Ισραήλ περιστατικό, το οποίο δεν έχει τουλάχιστον δέκα νεκρά γυναικόπαιδα. Αυτοί όλοι “συγκλονίστηκαν” από τη βία της ελληνικής αστυνομίας και προσπάθησαν να μεταφέρουν τον “συγκλονισμό” τους στον υπόλοιπο κόσμο.

Εξ αρχής φάνηκε ο στόχος της προπαγάνδας τους. Θέλησαν να εμφανίσουν την κατάσταση στην Ελλάδα εκτός ελέγχου. Γιατί; Για να “πείσουν” τη διεθνή γνώμη ότι έχουν ανθρωπιστικό “καθήκον” να επέμβουν στην Ελλάδα. Ταυτόχρονα “σφυροκοπούσαν” με δυσφημιστικά μηνύματα την ελληνική αστυνομία. Ούτε λίγο ούτε πολύ την παρουσίασαν σαν μια ένοπλη και ένστολη “συμμορία” διεφθαρμένων δολοφόνων. Αστυνομία αφρικανικής “Μπανανίας”. Γιατί το έκαναν αυτό; Για να πείσουν και πάλι τη διεθνή κοινή γνώμη ότι η ελληνική αστυνομία είναι ανίκανη να επιβάλει την τάξη και άρα θα ήταν λογικό σε κάποια στιγμή να σπεύσουν να “βοηθήσουν” και οι ίδιοι. Ταυτόχρονα δυσφήμιζαν με τον πιο επαίσχυντο τρόπο και την ελληνική δημοκρατία. Γιατί; Για να τρομοκρατήσουν τη δυτική κοινωνία και να εξασφαλίσουν το “άλλοθι” της επέμβασης. Παρουσίαζαν την Ελλάδα σαν μια “τρύπα” για την ασφάλεια του ανεπτυγμένου Δυτικού Κόσμου. Μια “τρύπα” ανοικτή στην “τρομοκρατία” και η οποία έπρεπε να “μπαλωθεί” πάση θυσία.

Όλα αυτά μπορεί κάποιος να ισχυριστεί ότι ανήκουν στη σφαίρα του υποκειμενικού. Τα συνεργεία μπορεί να έφτασαν, για να τραβήξουν πλάνο της Ακρόπολης. Ήταν τύχη τους που βρήκαν και κάποιο άλλο θέμα ν’ ασχοληθούν. Πράγματι, μπορεί να ήταν και τύχη. Το ίδιο μπορεί να ισχυριστεί κάποιος και για τις κρίσεις που διατύπωσαν, περιγράφοντας τα γεγονότα. Μπορεί έτσι να αντιλήφθηκαν τα πράγματα και έτσι να τα έκριναν. Είχαν “προαίσθημα” ότι θα πάνε μακριά τα επεισόδια. Κακό είναι; Σαν μεγάλοι ανθρωπιστές, που καθημερινά με σφαίρες αποδεικνύουν ότι είναι, είχαν “θυμώσει” με τη δολοφονία του ανηλίκου. Κακό είναι; Όλα αυτά πράγματι ανήκουν στη σφαίρα του υποκειμενικού. Υπάρχουν πράγματα όμως, τα οποία δεν ανήκουν σ’ αυτήν τη σφαίρα.

Αντικειμενικό είναι ό,τι έχει καταγραφεί σε έγγραφα και τα έγγραφα έχουν πάνω τους ημερομηνίες. Αντικειμενικό, για παράδειγμα, είναι η ενημέρωση μιας πρεσβείας των υπηκόων της για πιθανό “κίνδυνο”. Πότε ενημέρωσε η αγγλική πρεσβεία τους Άγγλους υπηκόους ν’ αποφεύγουν την Ελλάδα, εξαιτίας πιθανών

επεισοδίων; Πριν ή μετά τη δολοφονία του Αλέξη; Πριν ή μετά την έναρξη των επεισοδίων; Τα έγγραφα έχουν ημερομηνίες και δεν διαψεύδονται. “Προφητεία” με αντικειμενικότητα κρατικού εγγράφου πηγαίνει κατ’ ευθείαν στα μουσεία “θεολογίας”. Ποιες άλλες πρεσβείες ενημέρωσαν τους υπηκόους τους για επεισόδια στην Αθήνα πριν από τον θάνατο του Αλέξη; Είχαν κι αυτές κληρονομικό “χάρισμα”; Πόσοι ξένοι γνώριζαν για τα επεισόδια στην Αθήνα πριν τα μάθουν οι ίδιοι Έλληνες;

Το κακό γι’ αυτούς είναι ότι με τη σιγουριά των “προφητειών” τους αποκαλύπτουν και τους συνεργάτες τους. Πώς είναι δυνατόν από τη δεύτερη κιόλας ημέρα των επεισοδίων να βρεθεί πολιτικός, που να γνωρίζει ότι θα γίνει ανεξέλεγκτη η κατάσταση και άρα να προτείνει τη “βοήθεια” των ξένων αφεντικών; Από τη δεύτερη ημέρα; Πρώτη φορά έρχεται στην Ελλάδα; Δεν έχει ξαναδεί διαδηλώσεις; Πώς κατάλαβε τις διαφορές μεταξύ των διαδηλώσεων, ώστε να τις αξιολογήσει διαφορετικά; Βάση ποιας γνώσης κατάλαβε ότι τα σημερινά επεισόδια —όταν ξεκίνησαν— ήταν πιο σοβαρά από εκείνα που συνέβησαν λίγους μήνες πριν; Είχαν μεγαλύτερη “γόμωση” οι βόμβες μολότοφ; Είχαν πιο μεγάλες πέτρες οι διαδηλωτές; Πώς το κατάλαβαν τη δεύτερη ημέρα ότι τα επεισόδια δεν θα “κοπάσουν”, όπως συνέβαινε συνήθως; Άρα, αυτοί οι οποίοι έκαναν τις περίεργες και “προφητικές” “εκτιμήσεις” από κάποιο “μαντικό” “κέντρο” του εξωτερικού έπαιρναν πληροφορίες.

Ποιος εκλεγμένος πολιτικός ανεξάρτητης χώρας, τη δεύτερη κιόλας ημέρα επεισοδίων με πρωταγωνιστές μαθητές, θ’ αναζητούσε την προστασία ξένων δυνάμεων; Το ακόμα χειρότερο είναι άλλο. Αυτός ο πολιτικός είναι Έλληνας. Ποιος κοινός Έλληνας —με στοιχειώδη ιστορική γνώση— θα ζητούσε αυτήν τη βοήθεια από τους Άγγλους, που μας έμπλεξαν στον εμφύλιο πόλεμο; Οι Τούρκοι θα μας βοηθούσαν με μεγαλύτερη ειλικρίνεια. Στοιχειωδώς να γνωρίζεις την ελληνική ιστορία, είσαι υποχρεωμένος να γνωρίζεις ότι οι δύο λαοί που μισούν τον ελληνισμό και τους Έλληνες περισσότερο από οποιονδήποτε άλλο λαό στον κόσμο είναι οι Άγγλοι και οι Εβραίοι. Πας και ζητάς βοήθεια από τους Άγγλους του “Σκόμπυ” και τους “Γάλλους” του Σαρκοζί; Στοιχειωδώς να γνωρίζεις τη γεωπολιτική κατάσταση στα Βαλκάνια, γνωρίζεις τον εγκληματικό ρόλο του Κουσνέρ στο Κοσσυφοπέδιο. Πώς αναζητάς τη βοήθεια του; Αυτά δεν είναι δυνατόν να συμβαίνουν και όταν συμβαίνουν αποκαλύπτουν προδοσία και υστεροβουλία.

Τα ανάλογα έγιναν και σε άλλο επίπεδο. Πώς είναι δυνατόν η καθ’ ύλην αρμόδια

για τη διεθνή εικόνα της χώρας —και άρα η υπουργός των εξωτερικών— να δυσφημεί με τον πιο άθλιο τρόπο την πατρίδα της, ζητώντας αναβολή ενός ποδοσφαιρικού αγώνα διοργάνωσης με μεγάλη διεθνή προβολή; Αναβολή αγώνα δεν ζητάς ποτέ, γιατί με τον τρόπο αυτόν “ομολογείς” αδυναμία ελέγχου και παραδίδεις την πατρίδα σου βορά στην προπαγάνδα αυτών που την κατηγορούν για κατάρρευση. Ακόμα και με τα όπλα του στρατού φροντίζεις να “κρύψεις” την αδυναμία και να διεξαχθεί ο αγώνας. Σ’ αυτά τα ασήμαντης εντάσεως αστικά επεισόδια με πρωταγωνιστές μαθητές πώς ζήτησε η υπουργός εξωτερικών αναβολή αγώνα; Αυτό μόνον στο Βελιγράδι έγινε, όταν οι βόμβες έπεφταν “βροχή” πάνω από την πόλη. Με μερικές πέτρες και μολότοφ κάποιοι βιάστηκαν να “δηλώσουν” στο διεθνές ακροατήριο ότι καταλύθηκε το κράτος και να το παραδώσουν βορά στα διεθνή ΜΜΕ;

Αυτά σ’ ό,τι αφορά τις αποδείξεις ότι κάποιοι γνώριζαν για τα επεισόδια και άρα για τη δολοφονία του Αλέξη πολύ πριν αυτή πραγματοποιηθεί. Τέτοιες γνώσεις έχουν μόνον οι δολοφόνοι ή οι ηθικοί αυτουργοί των δολοφονιών. Όμως, το ότι υπήρχε οργανωμένο σχέδιο δεν αποδεικνύεται μόνον με αυτόν τον τρόπο. Τα ίδια τα επεισόδια αποτελούν απόδειξη μεθόδευσης. Απόδειξη είναι η απόλυτη οργάνωση και η ακριβής “στόχευση”, που διέκρινε τα πρόσφατα επεισόδια από την πλευρά των “αυθόρμητων” εξεγερμένων. Απόδειξη είναι η στρατιωτική σχεδόν πειθαρχία των διαδηλωτών και η θρησκευτική τους προσήλωση στην εκτέλεση ενός πολύ συγκεκριμένου σχεδιασμού.

Για κάποιον, που έχει γνώσεις, είναι εύκολο να ξεχωρίσει μια βίαιη αυθόρμητη εκδήλωση εξοργισμένων όχλων από μια οργανωμένη πολεμική πράξη προβοκατόρων. Είναι τελείως διαφορετική η χαοτική λαϊκή εξέγερση στις πόλεις από αυτό το οποίο ονομάζουμε αντάρτικο των πόλεων. Για κάποιον, που έχει γνώσεις, αυτά είναι τόσο ευδιάκριτα στα συμπτώματά τους, όσο ευδιάκριτο είναι για έναν γιατρό να κοιτάξει μια ακτινογραφία και να ξεχωρίσει ένα κάταγμα από ένα στραμπούληγμα. Οι διαφορές τους είναι τεράστιες, παρ’ όλο που το αποτέλεσμα φαινομενικά —και πολλές φορές και πρακτικά— είναι το ίδιο. Η λαϊκή εξέγερση είναι “στραμπούληγμα”, ενώ ο πόλεμος των πόλεων είναι “κάταγμα”.

Η κύρια διαφορά τους βρίσκεται στο γεγονός ότι το αντάρτικο των πόλεων είναι απόλυτα οργανωμένο και μέσα από τη διεξαγωγή του αναζητά κάποιο πολύ συγκεκριμένο αποτέλεσμα. Το σύνολο των ενεργειών του εξυπηρετούν την επίτευξη ενός αρχικού στόχου. Ενώς στόχου, ο οποίος δεν είναι πάντα ίδιος. Μπορείς να κάνεις ένα τέτοιο αντάρτικο με στόχο την ανατροπή μιας νόμιμης

κυβέρνησης και μπορείς να κάνεις το ίδιο αντάρτικο με στόχο την εμφυλιοπολεμική σύγκρουση. Το σχέδιο “μάχης” αλλάζει και όχι η ποιότητα των αντάρτικων χτυπημάτων. Μια ανεξέλεγκτη λαϊκή εξέγερση μπορεί να έχει ένα παρόμοιο αποτέλεσμα, αλλά δεν μπορεί να “αποδείξει” ότι το αποτέλεσμα αυτό το έχει ως αρχικό στόχο. Ως εκ τούτου διαφέρει από τον πόλεμο των πόλεων στο γεγονός ότι έχει “παραλήψεις” και “πλεονάσματα” σε πολλά πράγματα. Είναι η διαφορά αυτού που σημαδεύει έναν συγκεκριμένο στόχο και μπορείς να “μετρήσεις” τα αποτελέσματά του και αυτού που πυροβολεί γενικώς και ασκόπως και μπορεί από τύχη να επιτύχει τον ίδιο στόχο.

Η Αθήνα έπεσε θύμα αντάρτικης επίθεσης από ειδικούς στον πόλεμο των πόλεων. Ειδικούς, που γνώριζαν με ακρίβεια πότε θα εκδηλωθεί η επίθεσή τους. Ειδικούς, που ήταν “οπλισμένοι” και περίμεναν το τελικό σύνθημα. Η Αθήνα δεν έπεσε θύμα οργής ενός τυχαίου πλήθους, το οποίο απλά εξοργίστηκε από έναν φόνο. Αυτός, ο οποίος εξοργίζεται από έναν φόνο σε μια ανύποπτη στιγμή, δεν μπορεί να είναι προετοιμασμένος για να πραγματοποιήσει “εκδικητική” επίθεση. Δεν προλαβαίνει να προετοιμαστεί μέσα στον ελάχιστο χρόνο που του διατίθεται και το σύνηθες είναι να βγαίνει στο δρόμο με μόνο “όπλο” τα χέρια του. Το γεγονός, δηλαδή, ότι κάποιοι γνώριζαν από πριν ότι θα υπάρξει προβοκατόρικη δολοφονία, αποκαλύπτεται κατ’ αρχήν από τα πολεμικά τους “εφόδια”. “Εφόδια”, τα οποία επίτηδες μοιάζουν με τα χειροποίητα των οργισμένων όχλων, προκειμένου να μην αποκαλύπτουν ανεπιθύμητα πράγματα. Ένα Καλάσνικοφ να βγει και ο ανταρτοπόλεμος των πόλεων τελειώνει πριν καν ν’ αρχίσει.

Ξεκινάμε λοιπόν από τα “όπλα”. Από την επομένη ημέρα των επεισοδίων είδαμε μια τρομερή “ομοβροντία” πετρών και βομβών Μολότοφ. Υπάρχουν ανεξήγητα πράγματα και για τα δύο αυτά “όπλα”. Τα επεισόδια έγιναν στο κλειστό κέντρο μιας τσιμεντούπολης, όπως η Αθήνα. Πού βρέθηκαν τόσες πολλές πέτρες στα χέρια χιλιάδων διαδηλωτών; Τόσες πέτρες δεν έχει η Ραμάλα. Πού είναι τα Εξάρχεια; Στο κέντρο της Αθήνας ή στο μέσον κάποιου λατομείου; Τις αποθήκευσαν σε ανύποπτο χρόνο... θα πει κάποιος. Λάθος. Γιατί; Διότι οι πέτρες έχουν όγκο και άρα είναι εντοπίσιμες όταν αποθηκεύονται. Ακόμα κι αν δεν εντοπιστούν πριν τα επεισόδια, θα εντοπιστούν κατά τη διάρκειά τους. Κάποιος θα έβλεπε το δίκτυο αποθήκευσής τους και διανομής τους να “δουλεύει”. Οι κουκουλοφόροι “διαδηλωτές” είχαν σε διαφορετικά σημεία διαθέσιμα “πολεμοφόδια”, αλλά δεν είδαμε κάποιους να τα κουβαλούν. Μιλάμε για τόνους πέτρας, οι οποίες δεν περνάνε απαρατήρητες και απαιτούν στρατιωτικού τύπου

οργανωμένη διασπορά.

Στρατιωτική εκπαίδευση “υποστήριξης” απαιτούσε η διανομή τόσων πολεμοφοδίων σε συνθήκες “μάχης”. Αυτή είναι μια αδυναμία των αυθόρμητων λαϊκών εξεγέρσεων και όταν δεν υπάρχει τέτοια αδυναμία, δεν μπορεί να περάσει απαρατήρητη. Μόνον όταν διεξάγεται οργανωμένος πόλεμος πόλεων αυτό το πρόβλημα δεν υπάρχει. Γιατί; Διότι οι “αντάρτες”, γνωρίζοντας τον ακριβή χρόνο επίθεσης, έχουν τη δυνατότητα να προετοιμάζονται κατάλληλα. Γνωρίζοντας το σχέδιο δράσης, “παρκάρουν” τα πολεμοφόδια εκεί όπου γνωρίζουν ότι θα τα χρειαστούν. Μία ημέρα πριν την προβοκατόρικη δολοφονία παρκάρουν αυτοκίνητα γεμάτα πέτρες εκεί όπου θα τα χρειαστούν. Αν η αστυνομία εντόπισε τέτοια αυτοκίνητα, τότε υπάρχει απόδειξη ότι η Αθήνα δέχθηκε πολεμικό χτύπημα.

Τα ανάλογα προβλήματα αφορούν και τις βόμβες Μολότοφ. Η βόμβα αυτή είναι ένα “όπλο” της ώρας. Από την παρασκευή της πρέπει να πάει κατ’ ευθείαν στην κατανάλωση. Δεν αποθηκεύεται. Απαιτεί τεράστιο χώρο, είναι επικίνδυνη στην αποθήκευσή της και χαλάει, εφόσον η “γόμευσή” της εξατμίζεται. Πού βρέθηκαν οι χιλιάδες βόμβες Μολότοφ την επομένη της δολοφονίας του Αλέξη; Χιλιάδες βόμβες Μολότοφ σημαίνει χιλιάδες λίτρα βενζίνης. Οργανωμένα βυτία καυσίμων να περιφέρονταν στην Αθήνα εκείνες τις ώρες, δεν θα προλάβαιναν να καλύψουν τις ανάγκες ενός εξοργισμένου πλήθους, που βγήκε αυθόρμητα για να διαδηλώσει. Άρα; Άρα κάποιοι γνώριζαν πότε θα χρειαστούν τα πολεμοφόδια. Τα κατασκεύασαν λίγες μέρες πριν τη δολοφονία και την κρίσιμη μέρα τα “πάρκαραν” σε διάφορα σημεία της πρωτεύουσας με βάση τις ανάγκες κάποιου σχεδιασμού.

Αν αυτές οι ιδιομορφίες στον “εξοπλισμό” μας επιτρέπουν να ξεχωρίσουμε τις διαφορές μεταξύ ανοργάνωτων εξοργισμένων διαδηλωτών και οργανωμένων ανταρτών πόλεων, υπάρχουν και άλλες ιδιομορφίες, οι οποίες τους διαφοροποιούν ακόμα πιο πολύ μεταξύ τους. Ιδιομορφίες, οι οποίες αποκαλύπτονται, όταν αυτές οι ομάδες αρχίζουν και λειτουργούν.

Όταν το αντάρτικο ξεκινάει τη “μάχη” του, το πρώτο πράγμα που κάνει είναι να “ορίσει” το πεδίο αυτής της μάχης. Να το ορίσει, για να του δώσει εκείνα τα χαρακτηριστικά, που το κάνουν “φιλόξενο” για το ίδιο και “αφιλόξενο” για όλους τους άλλους. Να του δώσει εκείνα τα χαρακτηριστικά, που θα του επιτρέψουν να ξαναβγεί στο πεδίο της μάχης πιο εύκολα απ’ ό,τι όταν ξεκίνησε. Να δημιουργήσει εκείνες τις συνθήκες, που δεν θα επιτρέπουν στην πόλη να επανέλθει στους φυσιολογικούς της ρυθμούς και άρα να επιδεινώσει τη δική τους προσπάθεια. Να

δημιουργήσει εκείνες τις συνθήκες, που θα προκαλούν γενικό εκνευρισμό στους πολίτες και ευνοούν τους ταραξίες. Να δημιουργήσει εκείνες τις συνθήκες, που προκαλούν προβλήματα ασφάλειας και ευνοούν τους προβοκάτορες.

Σε μια σύγχρονη μεγαλούπολη όλα αυτά επιτυγχάνονται με τη δημιουργία προβλήματος στο κυκλοφοριακό της σύστημα. Όταν κάποιος καταστρέψει το δίκτυο των σηματοδοτών οδικής κυκλοφορίας, την “παραλύει”. Την κάνει επικίνδυνη και άρα “αφιλόξενη” για τους περισσότερους πολίτες. Την εμποδίζει να επανέλθει στους φυσιολογικούς της ρυθμούς άμεσα. Συντηρεί έναν εκνευρισμό, ο οποίος επιτρέπει στον αντάρτικο “στρατό” να επανέρχεται με ασφάλεια όταν τον βολεύει. Δίνει αργές ταχύτητες αντίδρασης ακόμα και στις δυνάμεις καταστολής, εφόσον δεν υπάρχει η κυκλοφοριακή τάξη που αυξάνει την ταχύτητα κίνησης μέσα στις συγκεκριμένες περιοχές. Για τους αντάρτες των πόλεων είναι βασικό να “σαρώσουν” όλο το δίκτυο σηματοδοτών του χώρου στον οποίο “πολεμάνε”.

Οι αυθόρμητοι βίαιοι όχλοι δεν λειτουργούν μ’ αυτόν τον τρόπο. Πρέπει να τα ισοπεδώσουν όλα, προκειμένου να ισοπεδώσουν όλα τα φανάρια, για παράδειγμα. Οι όχλοι λειτουργούν σαν κτήνη. Έχουν μόνον ένστικτα και όχι ευφυΐα. Δεν εκτελούν σχέδιο. Εστιάζουν μόνον σε ό,τι αντιλαμβάνονται εχθρικό. Αν, για παράδειγμα, οι διαδηλωτές εντοπίσουν ως εχθρό τους τούς τραπεζίτες, καταστρέφουν όποιο τραπεζικό κατάστημα βλέπουν μπροστά τους. Τα υπόλοιπα καταστήματα απλά δεν τα “βλέπουν”. Αν, για παράδειγμα, εντοπίσουν ως εχθρό τους την κυβέρνηση, καταστρέφουν ό,τι συνδέεται μ’ αυτήν και άρα στρέφονται εναντίον των κτιρίων των κρατικών υπηρεσιών. Οι μικροζημιές, που κάνουν στο πέρασμά τους, είναι απλά ασύνδετες μεταξύ τους και χωρίς κάποια σκοπιμότητα, απλά για να βαστούν το “αίμα” τους ζεστό.

Αυτό το κτήνος στο πέρασμά του αποκαλύπτει ότι έχει μόνον ένστικτα. Ένα από αυτά τα ένστικτα είναι και αυτό της αυτοσυντήρησης. Όπως οι μαινόμενοι συμμετέχοντες δεν πηγαίνουν να πυρπολήσουν τα σπίτια τους, έτσι δεν προκαλούν ζημιές σε ανθρώπους που θεωρούν ομοίους τους. Ένας όχλος φτωχών, δεν θα καταστρέψει μικρομάγαζα ή περίπτερα στο πέρασμά του. Δεν τα “βλέπει”. Το ίδιο γίνεται και στο ανώτερο επίπεδο. Αυτοί οι όχλοι είναι σύνθεση πολιτών. Δεν καταστρέφουν τις υποδομές, που αντιλαμβάνονται ότι τους εξυπηρετούν. Δεν θα καταστρέψουν, για παράδειγμα, τα φανάρια της κυκλοφορίας. Μπορεί κάποιος ανεγκέφαλος να καταστρέψει ένα φανάρι, αλλά δεν θα τα πάρει όλα με τη σειρά και με σύστημα. Ακόμα κι αν το θέλει, θα τον σταματήσουν οι υπόλοιποι. Θα “εντοπίσουν” δηλαδή αυτόν που κινείται εις βάρος των συμφερόντων τους.

Στην Αθήνα τι έγινε στα πρόσφατα επεισόδια; Είχαμε τυχαίες καταστροφές φωτεινών σηματοδοτών ή είχαμε γενική καταστροφή τους στους χώρους όπου διεξήχθησαν τα επεισόδια; Ας κάνει την καταγραφή η αστυνομία και ας δημοσιοποιήσει την έκθεσή της. Αν κάποιος “σάρωσαν” τα φανάρια, έχουμε την ακράδαντη απόδειξη ότι στην Αθήνα διεξήχθη αντάρτικο πόλεως. Αν τα φανάρια, τα οποία καταστράφηκαν, ήταν λίγα και η καταστροφή έγινε με τυχαία κριτήρια, τότε είχαμε απλά μια βίαιη εξέγερση όχλου.

Οι διαφορές όμως δεν σταματούν στον ορισμό του πεδίου μάχης. Οι διαφορές συνεχίζονται και κατά τη διεξαγωγή της “μάχης”. Στην Αθήνα είχαμε λεηλασία καταστημάτων. Τα τυχαία χτυπήματα ενός αυθόρμητου κι εξοργισμένου όχλου δεν ευνοούν τη λεηλασία. Γιατί; Διότι ακριβώς είναι τυχαία. Η λεηλασία ευνοείται από τη “σάρωση” της καταστροφής. Ευνοείται, όταν πίσω από αυτούς που καταστρέφουν οργανωμένα ακολουθεί ένα πλήθος, το οποίο λεηλατεί επίσης οργανωμένα. Πρέπει να “ταΐζεις” το θηρίο ώστε αυτό να σε ακολουθεί και αυτό δεν γίνεται με τυχαία χτυπήματα, τα οποία μπορεί να απέχουν αρκετά μεταξύ τους και διασπούν το πλήθος των λεηλατούντων και βέβαια καθιστούν το “έργο” τους πολλαπλάσια πιο επικίνδυνο.

Ταυτόχρονα πρέπει οι “αντάρτες” καταστροφείς να βρίσκονται κοντά στους λεηλατούντες, για να λειτουργούν ως ομάδα περιφρούρησής τους. Γιατί; Διότι φυσιολογικά δεν θα έπρεπε να τολμάει κανένας μετανάστης να βγει από το σπίτι του σε τέτοιου είδους συνθήκες. Βρίσκονται σε μια ξένη χώρα σε μια περίοδο που ο λαός έχει τρελαθεί και το τελευταίο που θα ήθελαν θα ήταν να τον προκαλέσουν. Οι μετανάστες δεν είναι κουτοί. Έχουν επίγνωση της δυσφορίας που προκαλούν σε κάποιους πολίτες και θα ήταν αδύνατον να ρισκάρουν τις ζωές τους για μερικά κινητά τηλέφωνα και τσάντες. Κάποιοι τους εγγυήθηκαν την ασφάλειά τους και από τα πενιχρά αποτελέσματα που πέτυχαν επιβεβαιώνεται αυτό το οποίο λέμε. Σε τέτοιες συνθήκες δεν τολμούν να βγουν οι μετανάστες, όποια εγγύηση κι αν τους παράσχεις.

Ο ρόλος του παρακράτους

Αν όλα αυτά που περιγράψαμε αφορούν τους “στρατιώτες” στο πεδίο της μάχης, υπάρχουν και άλλα, που αφορούν τους “στρατηγούς” της. Τι θέλουμε να πούμε μ’ αυτό; Όταν εκδηλώνεται ένα αντάρτικο πόλεων, πρέπει να εξασφαλίσει εκείνες τις συνθήκες, που θα το συντηρούν μέχρι να επιτύχει τον στόχο του. Ο παράγοντας χρόνος, δηλαδή, είναι εχθρός του. Μια προβοκατόρικη δολοφονία μπορεί να είναι αρκετή να του δώσει την ευκαιρία να εκδηλωθεί, αλλά δεν του

δίνει μεγάλη πίστωση χρόνου. Ο κόσμος είναι “ερεθισμένος” για κάποιο λίγο χρόνο, αλλά μετά, βλέποντας την καταστροφή, ηρεμεί. Η κατάσταση, δηλαδή, “ξεφουσκώνει” σχετικά γρήγορα. Τόσο γρήγορα, που μπορεί να μην επιτρέπει την επίτευξη του στόχου.

Αυτό, δηλαδή, το οποίο απαιτεί ένας σωστός σχεδιασμός, είναι “υποστυλώματα” έντασης. “Υποστυλώματα”, τα οποία θα τοποθετούνται σε τακτά χρονικά διαστήματα για το διάστημα που κρίνουν οι “στρατηγοί” ότι απαιτείται η ολοκλήρωση του σχεδίου και άρα η επιτυχία του αντάρτικου. Αυτά τα “υποστυλώματα” έχουν ως στόχο να εμποδίζουν την ένταση να κάνει “κοιλιά” και στο τέλος να “ξεφουσκώσει”. Ως “υποστυλώματα”, δεν πρέπει να βρίσκονται το ένα πολύ κοντά στο άλλο, ώστε να είναι περιττά και δεν πρέπει να βρίσκονται πολύ μακριά το ένα από το άλλο, για να μην είναι άχρηστα.

Στα τελευταία επεισόδια είχαμε τέτοιου είδους “υποστυλώματα”, που να δείχνουν ανώτατο επίπεδο οργάνωσης “αντάρτικου”; Βεβαίως και είχαμε και η ύπαρξή τους υποδηλώνει την παρουσία του παρακράτους. Μόνον το παρακράτος είχε τη δυνατότητα να δημιουργήσει τέτοια “υποστυλώματα”. Ποια είναι αυτά τα “υποστυλώματα”; Η “προγραμματισμένη” διαδήλωση του ΚΚΕ δύο μέρες μετά τη δολοφονία του Αλέξη. Η δίκη του σκοτωμένου φιλάθλου του Παναθηναϊκού σε χρονική “απόσταση” ανάλογη. Η αίτηση αποφυλάκισης των δραστών σε μια ανάλογη επίσης χρονική “απόσταση”. Αυτά τα γεγονότα “γέμισαν” τον χρόνο σε ένταση. Δεν επέτρεψαν στα επεισόδια να κάνουν “κοιλιά”. Έβγαλαν κόσμο εκνευρισμένο στους δρόμους και άρα έδωσαν στο “αντάρτικο” της ανάσες που χρειαζόταν.

Θα ξεκινήσουμε από το ΚΚΕ, όπως ξεκίνησαν κι αυτοί, προκειμένου να προστατεύσουν το “αντάρτικο” αυτό. Το ΚΚΕ, όπως πάντα, έτσι κι αυτήν τη φορά ήταν συνεργάσιμο με το παρακράτος. Άξιο του μισθού του και των επιχορηγήσεων που λαμβάνει. Σε μια δύσκολη και επικίνδυνη για τον λαό κατάσταση επιχείρησε να τον βγάλει στο δρόμο. Προφανώς τελείωνε ο χρόνος για εργατικές διεκδικήσεις και το ΚΚΕ δεν μπορούσε να αναβάλει τη διαδήλωσή του, βλέποντας την κατάσταση να εξελίσσεται επικίνδυνα μετά τη δολοφονία του παιδιού. Το ίδιο λάθος που έκανε και τον Δεκέμβρη του 1945, όταν αυθαίρετα —και ως ψευδοεπικεφαλής του ήδη “πεθαμένου” ΕΑΜ— έβγαλε τον κόσμο στο δρόμο για να πανηγυρίσει και οι ξένοι μαζί με τους ντόπιους δολοφόνους τον κατακρεούργησαν.

Το ΚΚΕ ήταν υπεύθυνο για τη σφαγή των Δεκεμβριανών. Συμμετείχε

πρωταγωνιστικά στη μεγαλύτερη προβοκάτσια της ελληνικής ιστορίας. Το ίδιο έκανε και σήμερα σε μια ανάλογη προβοκάτσια. Αντί να προστατεύσει τον κόσμο και να τον αφήσει να καθίσει στο σπίτι του, επιχείρησε να τον βγάλει στο δρόμο ως “πρόβατο” προς σφαγή. Είναι βέβαιον ότι αυτό το ενδεχόμενο μπορεί να συμβεί, εφόσον, όταν βγει ο κόσμος, κανένας δεν μπορεί να ελέγξει τίποτε και κυρίως τους προβοκάτορες του παρακράτους. Από τη στιγμή που δεν μπορείς να προστατεύσεις τον κόσμο στο δρόμο, τον αφήνεις στην ασφάλεια του σπιτιού του, περιμένοντας να περάσει η κρίση.

Το ΚΚΕ, δυστυχώς, επανέλαβε τον ίδιο τον εαυτό του. Το απόλυτο “εργαλείο” του παρακράτους. Απέδειξε για ακόμα μία φορά ότι είναι ο πιο πιστός και κρυφός χαφιές του. Σε μια περίοδο που φαίνεται —ακόμα και από τον πιο αδαή— ότι το παρακράτος βρίσκεται σε δύσκολη θέση και επιδιώκει πάση θυσία μια “σωτήρια” γι’ αυτό προβοκάτσια, το ΚΚΕ προσπάθησε να βγάλει τον κόσμο στο δρόμο. Με τον τρόπο αυτόν έδωσε στο παρακράτος “αντικείμενο” να δραστηριοποιηθεί. Του έδωσε ελπίδα επιβίωσης. Γι’ αυτόν τον λόγο κάναμε την ιδιαίτερα μεγάλη ανάλυση για τη διαχείριση της μαζικής διαμαρτυρίας του λαού. Μόνον με αυτήν τη γνώση μπορεί να καταλάβει κάποιος τον μόνιμα βρομερό ρόλο του ΚΚΕ.

Όταν δεν έπρεπε να βγάλει τον κόσμο στο δρόμο στα Δεκεμβριανά, τον έβγαλε για να τον “σφάξουν”. Όταν έπρεπε να τον ενθαρρύνει να πάει και με τη δύναμη της ψήφου να “λιώσει” τους προδότες και τους δοσίλογους, πρότεινε στον κόσμο “Αποχή” από τις εκλογές. Ό,τι μπορούσε να κάνει εις βάρος του λαού το έκανε. Όπου ο λαός ήταν αδύναμος, τον έβαζε να εκτίθεται και όπου ήταν δυνατός τον απέτρεπε να κάνει χρήση της δύναμής του. Το ίδιο έκανε και σήμερα. Αυτό ήταν το πρώτο ισχυρό “υποστύλωμα” της έντασης, προκειμένου αυτή να μην “ξεφουσκώσει” μετά τη δολοφονία. Αυτό ήταν το δώρο του ΚΚΕ στο παρακράτος.

Το αμέσως επόμενο “υποστύλωμα” έντασης ήταν δώρο του ίδιου του παρακράτους στον εαυτό του. Η ελληνική δικαιοσύνη είναι ο απόλυτος ορισμός της αναβολής και της καθυστέρησης. Οι περισσότερες υποθέσεις της εκδικάζονται από τον “χρόνο”. Και όμως αυτή η αργή και αναβλητική δικαιοσύνη εκδίκασε την υπόθεση στον πλέον ακατάλληλο χρόνο και στον πλέον ακατάλληλο χώρο. Μια υπόθεση, η οποία ήταν βέβαιο ότι θα συνοδευτεί από βίαιες αντιδράσεις ανεγκέφαλων οπαδών, εκδικάστηκε στον χώρο όπου είχε “ορίσει” ως δικό του το “αντάρτικο” της πόλης. Πρόσθεσαν “αναίτια” ένταση στην ένταση. Προσπάθησαν να προσθέσουν στο “αίμα” του Αλέξη και το “αίμα” του Φιλόπουλου. Προσπάθησαν στα μίση, που εκδηλώθηκαν εκείνη την περίοδο, να προσθέσουν και τα οπαδικά

μίσση. Προσπάθησαν, στο αντιαστυνομικό μένος των αντιεξουσιαστών, να προσθέσουν και αυτό των οπαδών. Η ελληνική δικαιοσύνη, που ως γνωστόν δουλεύει με την ακρίβεια ελβετικού ρολογιού, δεν μπορούσε να αναβάλει την εκδίκαση της υπόθεσης. Δεν μπορούσε να τη “μεταφέρει” εκτός της κρίσιμης χρονικής ζώνης.

Στο ίδιο πλαίσιο συμφερόντων κινείται και η προβοκατόρικη αίτηση αποφυλάκισης των δραστών. Αποτελεί “υποστύλωμα” διατήρησης της έντασης. Γιατί την θεωρούμε εκ των δεδομένων προβοκατόρικη; Γιατί διατυπώθηκε στον χρόνο και με τον τρόπο που ευνοεί το παρακράτος. Ούτε καν τους ίδιους τους δράστες. Διατυπώθηκε την ίδια ημέρα που δημοσιοποιούταν το πόρισμα της εξεταστικής επιτροπής της Βουλής για το σκάνδαλο του Βατοπεδίου και άρα εξυπηρετούσε όλους εκείνους που ήθελαν να στρέψουν τα φώτα της δημοσιότητας μακριά από το πόρισμα.

Είναι προβοκατόρικη, γιατί, ακόμα και στο υπερασπιστικό επίπεδο, είναι λάθος. Καθαρά δικηγορίστικα να το εξετάσει κάποιος, ήταν ολέθριο λάθος για τα συμφέροντα των κατηγορουμένων. Τους κατηγορούμενους δεν τους συνέφερε να κάνουν τέτοια αίτηση, όταν ο κόσμος βρίσκεται στους δρόμους εξαιτίας τους. Δεν τους συνέφερε καν να αποφυλακιστούν για λόγους προσωπικής τους ασφάλειας. Τους κατηγορούμενους τους συνέφερε να περάσει ο χρόνος και να “κρυφτούν” στη φυλακή μέχρι να “ξεθυμάνει” η κατάσταση. Σε κάποια ανύποπτη στιγμή και μακριά από τα φώτα της δημοσιότητας θα έκαναν την αίτηση και μπορεί να είχαν τα αποτελέσματα που ήθελαν χωρίς πολύ ρίσκο. Το να κάνουν όμως την αίτηση στον συγκεκριμένο χρόνο ήταν υπερασπιστικό “έγκλημα”. Στερούν από τους εαυτούς τους και την ευκαιρία να την κάνουν σε άλλο χρόνο πιο “ήσυχο” και άρα πιο βολικό.

Κατάλαβε ο αναγνώστης τι λέμε; Κάποιοι είχαν έναν χρονικό στόχο να επιτύχουν και αυτόν ήλπιζαν να τον καλύψουν με αυτά τα “υποστυλώματα”. Ας σκεφτεί κάποιος πόσες ελπίδες είχαν να φτάσουν το “αίμα” του Αλέξη μέχρι την ημέρα της δημοσιοποίησης του πορίσματος και τότε θα διαπιστώσει ότι χωρίς “υποστυλώματα” ήταν αδύνατον να την πλησιάσουν, χωρίς να υποπτευτούν και οι πέτρες ότι η δολοφονία συνδέεται με το πόρισμα. Κοντά σ’ αυτήν την ημερομηνία τοποθετήθηκαν τα περισσότερα “υποστυλώματα”.

“Υποστύλωμα” είναι η υπόθεση της “ζαρντινιέρας”, η οποία εκδικάστηκε από την ελβετικής “ακρίβειας” δικαιοσύνη την επόμενη της δημοσιοποίησης του

πορίσματος. Ομοειδής υπόθεση με αυτήν του Αλέξη και καθαρά εις βάρος της αστυνομίας. Η δικαστική εξουσία παρέδωσε την αστυνομία στο μίσος του κόσμου. Με μια δήθεν ευνοϊκή απόφασή της προς τους δράστες αστυνομικούς φούντωσε το μίσος του κόσμου για την αστυνομία. “Υποστύλωμα” είναι η βοήθεια του Κοντομηνά μέσω Λαζόπουλου. Η εκπομπή με τη μεγαλύτερη τηλεθέαση στην Ελλάδα στράφηκε στο κρίσιμο διάστημα εναντίον της αστυνομίας. Το αποτέλεσμα; Το επιδιωκόμενο. Οι πάντες μισούν το αστυνομικό “γάντι” και δεν βλέπουν αυτόν που το “φορά” και είναι το παρακράτος.

Το μόνο θετικό της υπόθεσης είναι ότι, εξαιτίας αυτών των επεισοδίων, μπορεί κάποιος να καταλάβει πώς λειτουργεί το πολιτικό σκηνικό στη χώρα μας. Μια τεράστια φονική “παγίδα”, που συνδέεται σε όλο του το φάσμα με το παρακράτος. Τα δύο μεγάλα κόμματα εξουσίας κρατούν μόνιμα το “τσεκούρι” της αστυνομίας και παίζοντας —ανάλογα με τη θέση που βρίσκονται— τον ρόλο του “καλού” και του “κακού”, εναλλάσσονται στην εξουσία, “δουλεύοντας” ασύστολα τον λαό. Απέναντί τους βρίσκονται τα “εξειδικευμένα” κόμματα της δήθεν Αριστεράς. Το ΚΚΕ με τον ρόλο του “φτυαριού” και ο Συνασπισμός με τον ρόλο του “πυρομανή”. Ανάλογα με την περίπτωση το ΚΚΕ “φτυαρίζει”. Όταν δεν θέλουν τα μεγάλα κόμματα τον κόσμο στο δρόμο, βγαίνει το ΚΚΕ στο δρόμο και εξαιτίας της παρουσίας του δεν βγαίνει κανένας άλλος. Όταν θέλουν τον κόσμο, κάνουν κάτι διαφορετικό. Βάζουν τον Συνασπισμό να βάλει τη “φωτιά” και το ΚΚΕ να “φτυαρίζει” λαό πάνω σ’ αυτήν τη “φωτιά” που χτυπάει το “τσεκούρι”. Γι’ αυτόν τον λόγο οι μονίμως διαφωνούντες συμφωνούν πάντα στα ζητήματα που αφορούν τα δικά τους συμφέροντα.

Αν υπάρχει κράτος στην Ελλάδα και κάποιες υπηρεσίες ασφαλείας λειτουργούν ακόμα, θα πρέπει ν’ αναζητήσουν τα βασικά στοιχεία της υπόθεσης. Ποια θεωρούμε εμείς βασικά στοιχεία, τα οποία θα μας δώσουν τη δυνατότητα να “χαρτογραφήσουμε” την κατάσταση; Η σχέση —αν υπάρχει— μεταξύ των παραγόντων που δημιούργησαν και στη συνέχεια τροφοδότησαν την κατάσταση στο επίπεδο που ευνοούσε το σενάριο το οποίο περιγράψαμε. Όλων των παραγόντων σημαντικών και ασήμαντων. Μας ενδιαφέρει δηλαδή να μάθουμε αν έχουν σχέση μεταξύ τους —πολιτική ή άλλη— πολύ συγκεκριμένα πρόσωπα.

Ο Κοντομηνάς, που ξεκίνησε την υπόθεση του σκανδάλου του Βατοπεδίου. Ο Σανιδάς, που “εφεύρε” τον νομικό όρο “παραπλανηθής”. Ο ειδικός φρουρός, που δολοφόνησε τον Αλέξη. Ο πολιτικός, που πρότεινε την πρόσκληση της ξένης βοήθειας. Η Ντόρα, που πρότεινε την αναβολή του αγώνα του Παναθηναϊκού. Ο

δικαστής, που αποφάσισε τη διεξαγωγή της δίκης του δολοφονημένου φιλάθλου. Ο Κούγιας, που τροφοδοτεί το μίσος του λαού απέναντι στην αστυνομία. Ο αστυνομικός διοικητής των Πατησίων, που πετούσε μπροστά στις κάμερες πέτρες στα παιδιά. Ο δάσκαλος, που βαθμολογούσε τον Τσενάι. Ένας από τους συλληφθέντες μετανάστες και ο οποίος είναι Αλβανός του Κοσσυφοπεδίου και δεν κατοικεί στην Ελλάδα, παρά ήρθε τις ημέρες των επεισοδίων. Αν υπάρχει σχέση μεταξύ αυτών των ανθρώπων και άρα ένας κοινός “τόπος” συνεννόησής τους, τότε βρέθηκε ο βασικός πυρήνας της εφαρμογής του σχεδίου αποσταθεροποίησης της χώρας.

Η Ελλάδα πέρασε από μια “ενέδρα” θανάσιμη, χωρίς να πάθει τίποτε. Έπεσε από την ταρατσα μιας πολυκατοικίας, χωρίς να πάθει γρατσουνιά. Στην κυριολεξία ο Θεός μας έσωσε. Ακόμα και ο καιρός βοήθησε με την επιδείνωσή του. Γιατί; Γιατί “χάλασε” στην κρίσιμη περίοδο, όπου θα επιχειρούσαν να “ζεστάνουν” οριακά την κατάσταση. Με συνθήκες όμως έντονης και σπάνιας για την Αθήνα βροχόπτωσης, δεν βγαίνει ο κόσμος στους δρόμους. Δεν βγαίνει ο βασικός παράγοντας του σχεδιασμού. Δεν μπορούσαν ούτε καν οι “ενθουσιώδεις” πυρπολητές να εργαστούν αποδοτικά. Δεν μπορούσαν να βγουν ούτε καν οι “έγκριτοι” δημοσιογράφοι να καταγράψουν με τις κάμερές τους τα συμβαίνοντα. Η βροχή ήταν αυτή η οποία έσβησε τις φωτιές στην Αθήνα ...μεταφορικά και κυριολεκτικά. Εδώ βρίσκει το απόλυτο νόημά της η λαϊκή ποδοσφαιρική έκφραση ...”μια βροχή θα μας σώσει”. Η Ελλάδα γλίτωσε τη βέβαιη ήττα ενός “στημένου” αγώνα ...λόγω βροχής.

Τι προτείνει στους Έλληνες το ΕΑΜ β’

Το πρώτο πράγμα που προτείνει στους Έλληνες είναι να μαζέψουν τα παιδιά τους από τους δρόμους. Να πάψουν να δίνουν στους προβοκάτορες “πλάτες”, για να ενεργούν. Από εκεί και πέρα ο ίδιος ο λαός να μείνει στα σπίτια του. Να αγκαλιάσει με μεγάλη αγάπη τους μετανάστες, γιατί είναι λάθος τα θύματα να εχθρεύονται θύματα και να δίνουν “όπλα” στους προβοκάτορες. Πρέπει πάση θυσία να μετατρέψουμε την Ελλάδα σε “άκαυστη” ζώνη. Δεν πρέπει οι Έλληνες να αντιδρούν ό,τι κι αν συμβαίνει όσο κι αν προκαλούνται. Να μην ανταποκρίνονται σε κανένα αγωνιστικό κάλεσμα, όσο λογικό κι αποδοτικό κι αν παρουσιάζεται. Να αντέξουν μέχρι και την πείνα. Γιατί; Γιατί η σημερινή κατάσταση δεν μπορεί να πάει μακριά. Είναι θέμα λίγων μηνών να ξεκινήσουν τα φαινόμενα κατάρρευσης της Νέας Τάξης. Αυτό είναι το ζητούμενο. Να αντέξουν οι Έλληνες, μέχρι να καταρρεύσουν κάποιοι άλλοι λαοί. Να στερηθούν, μέχρι να βγουν στους “δρόμους” της αντίδρασης αυτοί οι οποίοι δεν έχουν μάθει να στερούνται.

Αν συμβεί αυτό, είναι θέμα χρόνου να “μετακινηθεί” το ενδιαφέρον της Νέας Τάξης προς άλλα κράτη. Θα αναγκαστούν να πάρουν κατασταλτικά μέτρα μακριά από την Ελλάδα και άρα εναντίον κάποιων άλλων. Θα αναγκαστεί ν’ αλλάξει τη στρατηγική της στην καταστολή, εφόσον θα έχει ν’ αντιμετωπίσει ισχυρότερους λαούς και άρα να δώσει μάχη εναντίον ανθρώπων με τελείως διαφορετικούς όρους. Αυτό είναι το ζητούμενο. Να υποχωρήσει η Ελλάδα από την πρώτη “γραμμή” του ενδιαφέροντός της. Να μπει μπροστά κάποιος άλλος λαός πιο πολυπληθής και άρα πιο ισχυρός και η Ελλάδα να μπει στη μάχη των λαών από τα μετόπισθεν.

Από τη στιγμή που έχασαν το πλεονέκτημα του αιφνιδιασμού, δεν έχουν μπροστά τους πολλές επιλογές. Έστησαν “ενέδρα” κι αποκαλύφθηκαν. Τώρα αυτοί είναι ευάλωτοι σε “ενέδρες”. Μας “περίμεναν” και τώρα θα τους “περιμένουμε”. Όταν θα αντιδράσει ένας λαός ισχυρός και μεγάλος, όπως είναι ο γερμανικός ή ο γαλλικός, τότε μόνον η Ελλάδα θα συμπράξει στον αγώνα τους με γνώση. Αναγκαστικά οι ιμπεριαλιστές θα πρέπει να δώσουν μάχη με όρους οι οποίοι αφορούν ισχυρούς λαούς και η Ελλάδα είναι “θάνατος” γι’ αυτούς, γιατί έχει γνώση, η οποία αφορά τον απλό άνθρωπο. Έχει τη γνώση να εκμεταλλευτεί τον όγκο και την ισχύ των λαών εναντίον της απάνθρωπης εξουσίας του συστήματος. Εκτίμησή μας είναι ότι από τη Γαλλία θα ξεκινήσουν να έχουν προβλήματα.

Μετά τα “Δεκεμβριανά” και το “Πολυτεχνείο”, σήμερα είναι η τελευταία φορά που βλέπουν άοπλο τον Αχιλλέα με φωτιές στο κεφάλι του. Την επόμενη φορά που θα τον βρουν μπροστά τους, θα κλάψουν. Αυτή είναι “προφητεία”... και αυτή είναι περισσότερο ασφαλής από τις δικές τους.

Μέχρι τότε, αναμονή και ησυχία. Απόλυτη ησυχία.

Την απόλυτη ησυχία του “κυνηγού”, που περιμένει το “θήραμά” του να βρεθεί εκτεθειμένο μπροστά του.

Μόνον τις ανάσες μας πρέπει ν’ ακούμε και αυτές πρέπει να τις κόβουμε, όταν θα χρειάζεται.

Μετά θα έχουμε όλη την άνεση να λύσουμε και τις διαφορές μας με τους δικούς μας ανθρώπους. Κάποιοι παρακρατικοί είναι βέβαιοι ότι θα προτιμούσαν να δικαστούν για μερικά “άγια” χωραφάκια και όχι για ΕΣΧΑΤΗ ΠΡΟΔΟΣΙΑ.